IRINA SCHULTER

Tânără și neștiutoare

Tarducerea și adaptarea în limba română de
ALEXANDRA-MINODORA DUMITREL

ALCRIS

Capitolul 1

- Nu înţeleg de ce nu-mi povesteşti nimic despre bătrâna casă, Julia.

Hanno Rittberg îşi încruntă fruntea involuntar, faţa sa îngustă şi nostimă exprimând clar iritare.

Era îmbrăcat după ultima modă. Sacoul său sportiv, din stofă de prima calitate, arăta perfect. Cămaşa era decent încheiată, cravata din mătase naturală bine asortată la culoare.

Julia Brunken privea chinuit bărbatul din faţa sa. Se întâlniseră ca de obicei în piaţă. Astăzi, Juliei îi fusese deosebit de greu să găsească un motiv pentru a pleca de acasă.

Minciunile continue o apăsau. Iar acum, Hanno o primise cu reproşuri!

- Tu nu-i cunoşti pe mătuşa Wilma şi pe unchiul Anton, murmură ea.

- Vrei să spui că nu m-am purtat destul de fin cu ei, continuă Hanno Rittberg.

- Ba nu, răspunse Julia repede, ridicând capul. Il privi pe Hanno cu ochii ei mari, miraţi, uşor şocată. Cum poţi să crezi aşa ceva?

Faţa tânărului bărbat deveni brusc prietenoasă. Apoi schiţă un fel de zâmbet.

- Hei, gândurile mele n-au fost chiar atât de greşite, sau ... Unchiul şi mătuşa ta sunt oameni fini până în vârful degetelor.

Julia nu ştia ce înţelegea Hanno prin "oameni fini până în vârful degetelor". Găsea doar că aceste rude ale sale erau prea conservatoare. Mătuşa şi unchiul n-ar fi avut nici o înţelegere pentru felul în care ea îl cunoscuse pe Hanno. Tânărul începuse pur şi simplu să-i vorbească în vreme ce ea făcea nişte cumpărături la supermarket. Sigur, şi ei i s-a părut neobişnuit ca un viitor soţ să nu fie prezentat în mod normal de către rude sau cunoştinţe.

Felul neconvenţional al lui Hanno, pe care nu-l arăta doar prin înfăţişare, era un punct asupra căruia Julia nu se putea gândi decât cu dificultate în urma unei întâlniri petrecute între rudele sale şi el. Pe unchiul Anton şi mătuşa Wilma îi despărţea de Hanno o întreagă lume!

- Mătuşa Wilma şi unchiul Anton sunt doi oameni buni, spuse Julia cu hotărâre.

- Oh, n-aş vrea să-i ştiu prea aproape, Dumnezeu să mă ferească! Buna dispoziţie a lui Hanno era gata restabilită. El ridică mâinile în semn de respingere şi râse.

- Găsesc doar că este o prostie ca o fată de vârsta ta să fie tratată ca un copil mic.

Acesta era într-adevăr un punct discutabil între ei. Julia abia devenise majoră. Hanno Rittberg găsea că este la o vârstă la care nu mai trebuie să dea socoteală pentru fiecare pas. In general vorbind, avea dreptate. Doar că rudele ei nu vroiau s-o trateze deloc ca pe un copil mic, aşa cum afirma Hanno. Ii purtau doar de grijă.

- Unchiul şi mătuşa vor doar să mă apere de supărări şi decepţii, spuse Julia serioasă. Sunt încă atât de tânără şi neştiutoare.

Coborâseră amândoi strada agale şi cotiseră pe o străduţă mai puţin aglomerată.

- Julia, eşti cu adevărat minunată, preciză spontan tânărul bărbat.

N-am cunoscut încă o fată ca tine.

Si înainte ca Julia să-şi dea seama, o cuprinsese în braţe în mijlocul străzii. O trăsese spre el şi o sărutase. Julia fusese complet surprinsă şi-i căzuse blocată la piept. Apoi, când îi dăduse drumul, era încă paralizată, aproape

inconştientă în fața lui. Un domn mai în etate trecuse pe lângă ei zâmbind ce subînțeles.

- Nu ... aveai voie să faci asta, murmurase Julia.

Hanno Rittberg râsese şi o prinsese de mână. O trăsese spre el cu putere.

- Eşti foarte nostimă, micuțo. Eram gata să cred că te simți jenată pentru că te-am sărutat în plină stradă. Dar asta fac toți oamenii tineri. Doar mi-ai răspuns şi tu, nu?

Desigur, îi răspunsese. Julia trebuise să admită. Totuşi, nu-şi dorea să se obişnuiască în nici un caz cu aşa ceva.

- încotro mergem? întrebase Julia.

- Am găsit un local impunător. Trebuie să ți-l arăt neapărat. Si au o mâncare! Hanno Rittberg plescăi de plăcere.

- Nu e prea scump? întrebă Julia, îngrijorată. Stia că Hanno lucra ca angajat în supermarket. Probabil nu câştiga puțin, căci amintea adesea de activitatea lui plină de responsabilitate.

Insă era oare destul ca s-o invite atât de des să mănânce împreună?

- Micuțo, mă faci într-adevăr să râd, spusese el însoțind-o, jumătate iritat, jumătate în glumă. Acum vrei într-adevăr să mă faci să regret, ca şi cum ți-aş fi făcut ceva rău.

Ai o pereche de ochi în care pot citi toate sentimentele

tale. Se opri în loc şi râse. Crede-mă, întâi m-am îndrăgostit de ochii tăi.

Inima Juliei bătu cu putere. Nu-şi dădea seama cât de dulce şi de drăgăstos râdea. Hanno Rittberg era primul bărbat din viaţa ei. El însemna pentru ea totul. Se bucura să fie împreună cu el şi ar fi dorit, ar fi vrut ca fiecare cuvânt al lui să-l poată păstra doar pentru sine.

Localul în care Hanno o dusese pe Julia era construit în stil balcanic. Aici, fură serviţi de chelneri cu părul negru, specialităţi sârbeşti.

- Ei, ce părere ai? întrebase bărbatul şi o privise pe Julia plin de aşteptări.

Julia îl privise intimidată şi aprobase.

- Călătoria noastră de nuntă o vom face spre sud, micuţo. Hanno se răsuci puţin mai aproape de ea. Ne vom scălda în Marea Mediterană, vom sta sub palmieri şi vom bea vin. Vom mânca mâncăruri vegetale picante, care-ţi fac sângele să alerge prin vene şi fac ca vinul să fie mai gustos.

Julia ascultase emoţionată aceste cuvinte. In cele din urmă, se transpuse în visare.

- Eşti minunată în candoarea şi naivitatea ta, Julia, îi şopti Hanno Rittberg la ureche. Vom merge să dansăm sub cerul liber şi deasupra noastră se va arcui bolta cerească plină de stele. Luna se va ridica şi va arunca o punte strălucitoare peste marea uşor agitată.

- De unde ai moştenit această înclinație poetică? întrebă ea încet.

- Probabil de la tata, a fost de profesie artist.

- Ce fel de artist? Nu ştii nici asta? întrebă Julia mirată.

- Din păcate, nu i-am fost prezentat.

- Asta nu înțeleg. Julia scutură din cap. Ar trebui să afli aceste prime lucruri din viața ta. Si aşa este destul de trist că ți-ai pierdut tatăl atât de devreme.

Tânărul domn îşi strâmbă chipul de parcă mâncase lămâie. Apoi oftă.

- Trăieşte încă. Apoi îşi aranja cravata. Acum te-am şocat sau ce? O privi pe Julia puțin nesigur, căci se pregătea să termine cu destăinuirile.

Hanno nu amintise niciodată de părinții săi. Julia crezuse că, asemeni ei, şi el era orfan.

- Cum ar trebui să fiu? întrebă ea cald şi-i apăsă duios mâna. Se gândea la micuțul Hanno, care desigur trebuise să se descurce nu o dată singur, fără a putea fi îndrumat de tatăl său.

- Gata, să uităm trecutul. Să trăim în prezent! Hanno ridică glasul şi înclină paharul în fața Juliei. Noroc!

- Noroc, răspunse şi ea şi gustă doar vinul din pahar.

- Nu fi mereu atât de prudentă, de parcă ți-e teamă că vinul ar fi amestecat cu otravă.

- Pe urmă, n-am să pot să mai înțeleg nimic, amețesc

uşor.

Ce vor crede apoi unchiul şi mătuşa?

- O cerule, câteodată aş vrea să pot trimite scumpele tale rude pe lună. Tu n-ai nici măcar dreptul să bei ce-ţi place?

Cum Julia îl privea şocată, se scuză imediat.

- Consideraţia ta perpetuă pentru unchiul şi mătuşa mă fac să-i iert, micuţo! Poţi să faci din mine ce vrei.

Julia aplecă vinovată capul.

- Iartă-mă, murmură ea. In acest moment se simţi din nou nefericită. Era un om care nu vroia şi nu putea să facă rău nimănui. Am să încerc să vorbesc cât mai curând cu unchiul şi cu mătuşa despre tine, spuse apoi Julia.

- Si ce mă aşteaptă după aceea? întrebă el cu un zâmbet sarcastic.

O invitaţie ultraoficială cu surle şi trâmbiţe, la care voi fi analizat cu lupa, nu?

- Probabil, murmură Julia.

- Nu arată foarte promiţător.

- Poate nu, dar crezi că există o altă cale, Hanno?

Ospătarul veni şi le servi un preparat din orez asortat cu câteva feluri de carne şi o garnitură specifică ţărilor situate în zone mai calde.

Hanno o servi pe Julia cu toată atenţia. Nu putu totuşi s-o împiedice să muşte dintr-un ardei iute, pe care-l luase

odată cu o păstaie mare.

Juliei începură să-i curgă şiroaie de lacrimi, simţea că nu are aer, iar gura îi ardea de parcă luase foc.

- Nu înghite! o atenţionă Hanno, îngrijorat.

Insă deja înghiţise. Julia mâncase apoi într-un dispreţ deplin faţă de moarte şi băuse un pahar întreg de vin, încercând să alunge arsura puternică din stomac. Obrajii săi începuseră imediat să se îmbujoreze.

- Aş vrea ca de fiecare dată când mergem să mâncăm împreună, să nu fii atât de neatentă şi să iei ceva atât de iute, îşi spusese apoi părerea tânărul domn şi din nou schiţase un fel de zâmbet.

- Cum aşa? întrebă Julia, buimăcită.

- Pentru că după aceea trebuie să bei şi devii şi mai fermecătoare decât eşti.

- Linguşitorule.

- Nu, doar nu crezi că vorbesc aşa, degeaba, micuţo, o contrazise el cu putere. Eşti pentru mine o adevărată revelaţie, o minune. Işi căutase atent cuvintele şi acum se aproba singur, satisfăcut că le găsise.

Intr-un târziu, când ajunsese acasă, Julia sperase că rudele sale se culcaseră. Dar se înşelase. Unchiul şedea într-un fotoliu comod, învăluit într-un nor de fum de ţigară şi aştepta. Iar mătuşa croşeta.

De fiecare dată, Julia aştepta să fie întrebată de mătuşa

sa, în timp ce aceasta lăsa din mână nenumăratele şosete gri, pe care nu le termina niciodată. Unchiul Anton nu putea totuşi să-i dea dispoziții!

Acum, ar fi fost cel mai bine ca odată ajunsă acasă să se ducă fără ceartă în camera ei şi să se întindă în pat. In momentul de față, lucrul devenise desigur imposibil. Aşa că după ce îşi aranjase inutil un timp părul negru şi lung, şi îşi ştersese cu batista ultimele resturi de ruj de pe buze, se privise cu teamă în oglindă, îşi luase inima în dinți şi cu o figură cât se poate de naturală întrase în locuință.

Mătușa lăsase din mână ciorapul pe care-l tricota, iar unchiul Anton o privise pe deasupra cărții.

- Bună seara, spusese Julia

- Bună seara. In sfârşit, ai ajuns acasă, copilă! Mătuşa Wilma râsese prietenoasă. Julia observase totuşi că unchiul, ascuns în spatele uşii celei mari o privea şi calcula cu voce tare orele întârziate.

- Ai ajuns foarte târziu acasă, o mustrase dezaprobator generalul de altădată. Asta nu-i este permis unei fete atât de tinere.

Atâta timp cât trăia în casa rudelor sale, Julia nu putea să nu se poarte cuviincios şi cu ruşine față de unchiul său. Ea se îmbujorase şi privise jenată în jos spre vârfurile pantofilor.

- Dar Anton, Julia a fost doar la aniversarea zilei de

naştere a unei prietene. Nu putea să plece înaintea celorlalți oaspeți, îi luase apărarea, doamna Wilma.

- Nu găsesc că este corect ca Julia în ultimul timp să plece singură atât de des de acasă, scumpă Wilma. Când sora mea era aşa tânără ca Julia, serile trebuia să rămână totdeauna acasă. Nu trebuie să uităm că dacă dorea să iasă din casa părintească, trebuia să fie însoțită.

- Anton, timpurile s-au schimbat mult de atunci, nu poți contesta asta, susținuse mătuşa Wilma partea Juliei.

- Din păcate! Insă dacă mă întrebi, sigur nu în bine, bombănise bătrânul domn. Poți citi în fiecare zi încotro se îndreaptă lucrurile! Apoi ridicase mâna acuzator şi înşirase bătând aerul cu ea: asasini, ucigaşi, tâlhari, hoți, astea sunt produsele noii educații şi a aşa-numitei libertăți a tinerilor.

Juliei îi tremurau genunchii. Se simțea ca în fața unui judecător şi ceru voie să se aşeze.

- Dar, desigur, copilă. Mătuşa îi zâmbise prietenos şi apoi se îndreptase spre soțul ei.

- Acum nu trebuie să exagerezi, Anton, îl dojenise ea cu blândețe. Decăderea bunelor maniere nu poate fi pusă doar în sarcina tineretului, deoarece şi adulții au o mare parte de vină.

Julia îi mulțumise mătuşii sale în gând şi răsuflase uşurată. Acum, unchiul şi mătuşa discutau aprins pe această temă. Atenția unchiului fusese distrasă de la

împricinată.

In fapt, aveau dreptate. Fiecare din cei doi îşi susţinea energic punctul de vedere.

Julia căscă pe furiş. Atunci, Wilma i se adresă din nou.

- Ei, copilă, cum a fost? o întrebă ea prietenos.

Julia ar fi vrut ca mătuşa să nu-i fi pus niciodată această întrebare.

- Foarte drăguţ, răspunsese ea, parcă paralizată.

- Anton, noi trăim de câţiva ani prea retras, spuse mătuşa, acum curajoasă. Chiar m-am gândit la asta în ultimul timp: n-avem dreptul să-i cerem Juliei să respecte un program atât de restrictiv. Este acum la vârsta măritişului şi trebuie să cunoască bărbaţi tineri.

Julia îşi frângea mâinile în poală şi dorea doar ca discuţia să se termine. Oare ce ar fi comentat unchiul şi mătuşa dacă le-ar fi spus în mod direct că bărbatul cu care vrea să se căsătorească există deja de multă vreme? Ar fi desigur complet şocaţi şi ar fi considerat-o ca pe o delincventă.

- Hai să te culci, Julia, o invită doamna Wilma pe fată cu blândeţe. Cu sinceritate, ar fi vrut să-şi elibereze nepoata din această cumplită stare de vinovăţie.

Julia se ridică imediat. Dădu mâna cu unchiul şi mătuşa, îi sărută cumva în aer şi se bucură din inimă când putu să închidă uşa în spatele său.

In ziua următoare, Julia se sculase proaspătă ca totdeauna şi se apucase de treabă. Unchiul şi mătuşa nu aveau nimic împotrivă ca o fată să ştie să pregătească un prânz frugal unui bărbat şi în general să se descurce cu treburile casei. Aşa că Julia, după ce-şi dăduse examenul de bacalaureat, o ajuta câteodată pe mătuşa sa la gospodăria casei. In acest moment ea şedea în fața maşinii de cusut. Ridică uşor capul şi oftă. Hanno desigur ar râde dacă ar putea s-o vadă. Pe el nu şi-l putea imagina stând într-un aşternut recondiționat!

Julia îşi cosea visele sale de viitor cu un cearşaf pe care tocmai îl peticea. Işi dorea o locuință mică, dar modernă. Pentru ea însăşi nu avea nici o pretenție, dar se gândea la ce spunea mereu Hanno.

Uşa se deschise. Julia tresări speriată. Era plecată cu gândurile departe, în viitor.

- Julia, tocmai am vorbit cu unchiul Anton. Vrem să-ți oferim o companie. Doamna Wilma nu vroise să întârzie nici o secundă să-i transmită această importantă noutate. Acum aştepta emoționată reacția Juliei.

Fata izbuti cu greu să depăşească aşteptarea îndoielnică. "Mătuşa Wilma aşteaptă de la mine să mă bucur", gândi ea într-un târziu. Dar nu era în stare pe moment să se bucure.

- Aaa ... asta e minunat, reuşi ea să articuleze cu greu.

- Nu-i aşa? Chiar m-am gândit pe cine am putea să

invităm. Unchiul şi cu mine ne-am gândit la paisprezece până la cincisprezece musafiri, deoarece pentru mai mulți casa noastră este prea mică. In vestibulul de la intrare se va dansa.

- Sigur, murmură Julia şi se gândea în sinea sa cu îndârjire cum să opresc' şirul conversației cu mătuşa sa şi să aducă vorba despre Hanno. Dar doamna Wilma continuă repede:

- Cred că putem oferi doar un bufet rece. Este mult mai practic şi mai uşor. Putem pregăti din timp toate gustările.

- Mătuşă ... începu Julia timid.

Atunci, se auzi sunând la uşa de la intrare.

- Scumpo, eşti total copleşită. Mătuşa Wilma o mângâie uşor pe obraji. Vorbim imediat. Mă duc mai întâi să deschid uşa.

Julia luă o figură plină de melancolie, când, apropiindu-se de fereastră, privi afară în grădina încă verde. Frunzele castanului cel bătrân erau galbene, o parte din ele căzuseră deja la pământ. Rigolele erau însă de un verde intens, pline de viață, şi arătau îngrijite. Unchiul îşi dădea cu prisosință osteneala pentru asta. Julia auzi uşa închizându-se şi pentru o clipă zări poştaşul care se îndrepta pe aleea acoperită cu dale, trecând prin grădină spre ieşire. Părăsi cămăruța încropită la mansarda căsuței şi intră în camera de zi, unde unchiul şi mătuşa se aflau în acel moment împreună. Mătuşa Wilma tocmai îşi ştergea ochii.

- Ah, vino încoace, Julia, spuse ea grăbită. Am primit o veste tristă. Citeşte!

Fata se apropie şi luă scrisoarea pe care mătuşa i-o întinse. Julia văzu mai întâi un scris energic, bărbătesc, care trăda că bărbatul se afla într-o stare emoțională deosebită.

"Dragă mătuşă, dragă unchiule,
Trebuie din păcate să vă dau o ştire tragică.

Soția mea a fost lovită în plin ieri seară de un motociclist şi se află grav rănită la spital. Nu există însă nici o speranță. Ea şi-a exprimat dorința să vă vadă încă o dată.

Vă rog din suflet să i-o îndepliniți. Vă salut cu dragoste, Bernhard".

- Ce îngrozitor! murmură Julia, şocată. Simți nevoia să se aşeze. Mătuşa ei o aprobă, plângând în continuare în hohote.

- Să sperăm că doctorii se înşală. Ilse este doar atât de tânără, are doi copii ...

- Nepoata ta este foarte destoinică, interveni şi generalul pe un ton grav, detaşat, care pentru el exprima o deosebită considerație. Ei au fost atât de fericiți împreună. Nu mai ştiu exact cum s-au căsătorit.

Wilma încerca să-şi potolească durerea şi se ştergea întruna cu batista pe față.

- In orice caz, doar n-a murit încă, Wilma, îşi aduse generalul soția la realitate. Si unde există viață, există totdeauna speranță.

Astăzi, timbrul graseiat al unchiului său deranja în mod deosebit urechile Juliei. Mătuşa Wilma, dimpotrivă, aproba totul drept consolare.

- Trebuie să plecăm imediat la ei.

Când avem primul tren? Mătuşa Wilma sări de la locul său, ca şi cum ar fi vrut să-şi grăbească picioarele să prindă trenul.

Cea nefericită era fiica cea mare a fratelui său. Ea îi fusese totdeauna foarte apropiată. Inainte ca Julia să vină la

ei, Ilse venea adesea în vacanță, să le fie alături. Aşa că mătuşa şi nepoata se simțiseră foarte legate una de cealaltă.

- N-aş vrea să fiu răutăcios, Wilma. La răsturnări de situații atât de grave nu poate nimeni să se aştepte, o avertiză totuşi generalul. Wilma îl ascultă şi se aşeză din nou, docilă.

Julia merse la telefon. Se adresă apoi unchiului.

- In ce direcție trebuie să plecați? întrebă ea calm.

Julia nu ştia că nepoata mătuşii Wilma era căsătorită de câțiva ani cu un moşier. Ea însăşi fusese reținută atunci la pat de o gripă, când avusese loc nunta. Aşa că nu putuse participa alături de ceilalți şi nu ştia nici numele satului în care trăia de atunci nepoata iubită a mătuşii Wilma.

Unchiul Anton salută inițiativa Juliei şi-i spuse numele gării.

Julia trebui să aştepte un timp până se făcu în sfârşit legătura. După o scurtă convorbire, aşeză receptorul înapoi în furcă.

- Puteți pleca chiar astăzi. Până atunci, mai este încă ceva de aşteptat.

- Nu-i nimic, spuse grăbit mătuşa Wilma şi îşi privi bărbatul. El aprobă şi se ridică din fotoliu.

Julia îi ajută să-şi facă bagajul. Se îngriji ca unchiul şi mătuşa să aibă măcar pâine cu unt pentru drum.

Apoi, doamna Wilma se despărți de Julia şi se gândi că este pentru prima dată când îşi lasă nepoata singură.

- Dar, mătuşică, doar nu mai sunt un copil!

- Sigur că nu, însă ... Doamna Wilma o sărută.

- Vă aşteaptă taxiul, le aminti nerăbdătoare nepoata.

Atunci, mătuşa oftă şi o îmbrățişă încă o dată pe Julia.

- Fii curajoasă, copilă! murmură ea. Apoi se întoarse şi porni cu paşi hotărâți alături de soțul său spre automobilul care aştepta.

Julia îi urmări pe amândoi cu privirea, în timp ce gândea în sinea sa că tânăra femeie, necunoscută ei, poate se va face totuşi bine.

Capitolul 2

Julia îl sună pe Hanno la locul lui de muncă. Il chemase doar să-i audă vocea. Aşa că aşteptă legătura cu secția de confecții pentru bărbați a supermarketului şi fu fericită când în sfârşit Hanno sosi la telefon.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el iritat.

- M-am gândit, vroiam ...Julia fu neplăcut surprinsă. Crezuse, după părerea ei, că Hanno se va bucura de faptul că i-a dat telefon.

- Julia, şeful secției nu vede cu ochi buni dacă cineva este chemat la telefon în interes privat, îi întrerupse el şovăiala.

- Ah, desigur, aprobă Julia. Şeful secției trebuie să fie foarte exigent.

Scuză-mă, n-am vrut să-ți produc neplăceri, murmură ea apoi.

- Stiam eu, micuțo, răspunse Hanno, ceva mai conciliant. Ce este aşa de important?

- Unchiul şi mătuşa tocmai au plecat. Vezi tu, s-a întâmplat ceva cu totul neaşteptat ...

- Si pentru o ştire atât de minunată, eşti aşa de tristă? îi strigă Hanno. Vocea sa sună dintr-o dată deschis şi plină de voie bună. Vin la tine imediat ce facem închiderea. Pa!

Inainte ca Julia să-şi poată reveni din surpriză, el

închisese.

In orele următoare, Julia se bucurase de singurătate. Işi făcuse o lungă baie fierbinte, îşi spălase părul şi se îmbrăcase cu grijă. Acum era plină de voioşie şi privea din când în când pe furiş la ceas. Dorea să fie gata când va sosi Hanno s-o ia în oraş.

Cum sună la uşă, sări imediat să deschidă.

- Hanno, spuse ea fericită, şi-l primi radioasă.

Se gândise că va rămâne s-o aştepte la uşă până îşi va îmbrăca mantoul.

- Arăţi strălucitoare şi ce parfum are părul tău, iubito! El intrase între timp în vestibul, închisese cu grijă uşa în urma sa şi în momentul următor o trăsese pe Julia la pieptul său.

Apoi o copleşise cu sărutări fierbinţi.

- Hanno, şoptise ea, când reuşise să-şi recapete răsuflarea.

- Am fost puţin prea furtunos? Credeam că-ţi va face plăcere, râse el mulţumit. Julia se înroşise toată. Tânărul bărbat o găsea atât de fermecătoare, încât o trase din nou lângă el. Cât de îndatorat sunt scumpelor tale rude, spusese el cu ochii înfierbântaţi.

- De ce?

- Ei, aşa, că în sfârşit ne-au oferit ocazia unei seri plăcute. Apoi privi apreciativ marele vestibul şi aprobă.

- Este un pic de modă veche, dar îmi place, tapetul are valoare! Nu sunt chiar sărace rudele tale! Apoi râse. Nu mă privi aşa, ca un copil care l-a văzut pe Moş Crăciun.

Julia sughiță. Erau momente în care Hanno îi părea îngrozitor de străin. Il întrebase chiar de câteva ori, de unde vine. Probabil simțea că nu-l cunoaşte îndeajuns. Asta trebuie să fie, îşi oferise în sinea ei explicația.

- Vroiam ... doar să-mi îmbrac repede mantoul.

- Mantoul? O ridică în brațe şi scutură din cap. Tocmai m-am hotărât că astăzi putem rămâne la tine. De ce să ne stresăm în oricare din localuri?

Putem să ne simțim aici mult mai comod!

Julia se înroşi puternic. Văzu în trecere covorul persan pe sub picioarele sale.

- Asta ... asta nu avem voie, murmură ea nefericită.

- Oh, Julia eşti într-adevăr răpitoare! Cum poate fi o fată de vârsta ta atât de naivă? Câteodată, vreau să spun. Chiar nu ştii ce se petrece în lume?

- Eu ... nu ştiu, continuă ea tulburată. Dar unchiul şi mătuşa vor fi sigur şocați ...

- Unchiul şi mătuşa sunt departe de primejdie, îi veni el în întâmpinare. Ei nu vor afla niciodată că micuța lor Julia a fost atât de curajoasă, aşa cum desigur aşteptau de la ea.

- De ce eşti deodată atât de nesuferit cu mine? îl acuză

ea şi lacrimile începură să-i inunde ochii.

- Sunt într-adevăr?

Iartă-mă. O luă din nou în brațe şi o sărută fierbinte, pătimaş. Sub sărutările lui Julia, se înmuie în mâinile sale ca ceara.

- Acum e totul bine între noi? întrebă el râzând când îi dădu drumul.

Julia nu putu decât să aprobe. Râdea acum din nou.

- Ai ceva împotrivă să mă conduci şi să-mi arăți şi mie casa rudelor tale?

Hanno Rittberg îşi puse duios brațul peste umerii Juliei şi o strânse lângă el.

Julia aprobă după o scurtă ezitare. Avea din nou dreptate, se comporta ca o fetiță şi nu ca o persoană adultă.

- Vino, spuse ea. Il conduse apoi pe Hanno dintr-o cameră în alta. Casa arăta veche, dar dotările sale costisitoare îți impuneau. Aceste aprecieri o linişteau pe Julia şi o bucurau.

- La această masă de scris a mâncat şi a lucrat adesea domnul general, stabili vizitatorul şi arătă o piesă de mobilă impunătoare de sub fereastră.

- Unchiul petrece şi astăzi câteva ore în camera sa de lucru. Dar păstrează totul în cea mai perfectă ordine. După el, nu e niciodată nimic de aranjat. Acum arată doar pentru moment puțin mai rău, deoarece unchiul a trebuit să plece

brusc din mijlocul acțivităților sale datorită unei scrisori urgente. Iți spuneam că el şi mătuşa au plecat copleşiți de o veste tristă.

Hanno Rittberg aprobă, înțelegător. Apoi făcu un pas mai în interior.

Evident, dacă bătrânul domn ar fi fost de față, i-ar fi plătit serviciile cu un cec. Carnetul de cecuri şedea deschis încă pe masă.

Julia îi prezentă biblioteca cea mare care cuprindea aproape întregul perete.

- Unchiul mi-a permis să împrumut orice carte de la el. Nici nu ştii ce cărți prețioase are. Era atât de mândră de bibliotecă, încât pur şi simplu nu observă că Hanno o trăgea după el.

- Da, desigur ... îi şoptea Hanno Rittberg şi privea pe ascuns spre masa de scris.

Tocmai vroia să deschidă uşa dulapului, când Hanno îi prinse încheietura mâinii.

- Nu acum, Julia. Putem să privim mai târziu colecția de cărți a unchiului tău. Nu mi-o lua în nume de rău, dacă-ți mărturisesc că am o foame uriaşă. Nu e posibil să mă salvezi de la moarte prin înfometare? Si rânji convingător.

- Oh, săracul de tine, desigur am să pregătesc repede o gustare pentru tine.

Julia se simți din nou mândră de ea.

- Cât de uitucă pot fi uneori, se mustră ea. Ar fi trebuit să mă gândesc că vii de la slujbă şi n-ai mâncat încă.

- Acum, chiar atât de rău nu-mi e.

- Stii ceva, strigă ea din bucătărie, pregătesc o masă caldă pentru amândoi. Adică ... dacă nu durează prea mult pentru tine.

Aş avea nevoie de circa douăzeci de minute.

- Ar fi grandios, acceptă el, dar apoi scutură negativ

din cap. Nu, Julia nu pot aştepta atâta şi nici ca tu să-ți strici seara special pentru mine. Doar nu eşti femeie de serviciu. Nu, iubito ...

Julia râdea acum, veselă şi fericită.

- Trebuie să-ți mărturisesc că vei avea o soție căreia îi place foarte mult să gătească.

Julia trebăluia prin bucătărie. Slavă Domnului că mătuşa lăsase cămara şi frigiderul pline.

Gândurile îi zburau la Hanno. "Dacă aşteaptă prea mult?" se gândea ea. Işi puse în grabă şorțul de bucătărie şi intră în camera de zi.

- Hei, dar... murmură ea surprinsă.

Fotoliul în care stătuse Hanno era gol.

- Hanno! strigă ea tare, şi-l căută cu privirea prin camere.

- Unde arde?

Julia răsuflă uşurată când îl văzu ieşind din camera de lucru a unchiului Anton.

- Hanno! Fugi spre el şi-l cuprinse în brațe, agățându-se de el. Ce spaimă am tras! îi spuse ea. Am crezut că te-am supărat şi ai plecat.

- Unde puteam să fiu, prostuță mică ce eşti? Vocea lui se modulă uşor. Julia nu observă. Nu remarcă nici că ascunde ceva în mână.

- Cât poți fi de fricoasă, iubito! Am vrut mai întâi să mă

ascund, doar că nu-mi aminteam exact drumul înapoi în camera de zi. Aşa că m-am oprit în camera de lucru a unchiului tău. Apoi m-au atras cărțile şi am pierdut puțin timp în fața marii biblioteci, până când m-ai strigat.

Acum, râseră amândoi. Julia se simți din nou uşoară şi se linişti.

Işi dădu multă osteneală cu aşezarea mesei. După o scurtă ezitare, scoase serviciul de porțelan de Meissen al mătuşii din dulap. "Sfinte Dumnezeule, sper să nu se întâmple nimic cu el", se rugă ea. Insă nu putea să piardă ocazia de a-l servi pe Hanno în cel mai frumos serviciu de porțelan.

Apoi, când se aşezaseră la masă, rămase complet mirată că Hanno nici nu bagă de seamă această deosebită onoare.

El apreciase doar că mâncarea are un gust bun şi-şi mai umpluse o dată farfuria.

- Ce om norocos sunt, Julia! N-am primit numai cea mai deşteaptă şi frumoasă fată din lume, ci şi cea mai grozavă bucătăreasă.

Ii luă apoi vârfurile degetelor şi le apăsă cu tandrețe.

Julia strălucea de mândrie.

- Noroc, Julia, spuse el şi ridică paharul, căci Julia adusese şi o sticlă cu vin din pivniță, din cel mai bun an. Pentru dragostea noastră şi pentru viitorul nostru! Sper că ne vom căsători curând.

- Si eu, şopti Julia fericită.

- Ai vorbit cumva cu rudele tale despre mine? întrebă el în timp ce se ştergea la gură cu un şervet.

Julia se înroşi vinovată, ca o şcolăriță şi scutură negativ din cap.

- Iți jur că tocmai vroiam s-o fac când a sosit poştaşul.

- Ei, poate aşa a vrut providența, să n-apuci să faci asta, răspunse el uşurat. Altfel unchiul şi mătuşa ta n-ar fi plecat atât de liniştiți.

Julia se înroşi din nou.

- Aş vrea să spălăm vesela împreună, murmură ea ceva mai târziu.

- Am să te-ajut, se oferi el imediat, plin de bună voință.

- Nu, te rog, mai bine nu acum, să nu cumva ... să spargi ceva, se temu ea.

- Ah, atunci mătuşa ta va observa că farfuriile au fost folosite, se strâmbă el. Oamenii bătrâni mai ales țin la lucrurile lor din tinerețe.

- Porțelanul este încă din vremea mamei mătuşii.

- Şi mai rău, fu de părere Hanno, lăsând farfuria din mână. Atunci, poate că ar trebui să fie înlocuit.

Julia scutură negativ din cap. Oare Hanno nu poate într-adevăr aprecia valoarea serviciului? Probabil că nu. Era un bărbat modern, asta aflase deja Julia. Cum ar putea să-i ceară să aprecieze astfel de lucruri de care el era

complet străin?

- Unchiul tău nu are un "țoi", o sticluță specială pentru băuturi, prin casă, scumpo? dori Hanno să ştie şi se uită în jur.

Julia se duse spre bufet. In spațiul rezervat barului stăteau aliniate sticle.

- Unchiul Anton bea destul de puțin.

- Bătrânul are gust, remarcă Hanno. Trăsnet! Ridica o sticlă după alta, citea etichetele şi le punea la loc. Apoi, se decise să se oprească asupra unui vechi coniac franțuzesc.

- Dar să nu bei mult din el, altfel unchiul o să observe, îi aminti Julia.

Intâmplător, ştia că unchiul servea din această sticlă la ocazii cu totul speciale.

- In ordine, micuțo, aprobă Hanno. Să luăm ceva şi pentru tine!

- Nu vreau nimic, spuse Julia.

- Nici nu poate fi vorba. Singur, n-are nici un gust.

- Ei, bine, atunci am să iau un lichior.

Hanno luă şi o a doua sticlă. Se aşeză apoi comod în fotoliul care credea el era al unchiului Anton.

- Aici, totul este într-adevăr comod, aprecie el. N-am putea aprinde focul în şemineu? Este atât de dezolant să vezi totul întunecat în jurul tău.

- Ba da, desigur...! Si Juliei îi făcea plăcere când focul

arunca scântei în şemineu, dar mătuşa Wilma îl aprindea doar la sfârşitul săptămânii, când totul însemna reculegere. Altfel, folosirea sa zilnică devenea costisitoare.

- Te rog, iubito, fii aşa drăguță şi aprinde focul, o rugă Hanno.

Imediat după aceea, în cămin se ridicară flăcările jucăuşe ale focului. Deşi se vroia un tip modern şi se declarase împotriva vechilor obiceiuri, Hanno se simțea extraordinar de bine lungit pe sofa şi o trase pe Julia lângă el.

- Imi place atât de mult, declară el, şi continuă.

Şi noi ne vom face în căsuța noastră un şemineu, nu-i aşa, scumpo?

- Căsuță? întrebă Julia uimită. Eşti cumva proprietarul casei?

- Incă nu, însă pentru ce nu există, pot doar să am speranțe. Am un contract de economii pentru construcții.

- Extraordinar, eşti totuşi un tânăr prevăzător, declară Julia surprinsă.

- Am simțit că între noi există o potrivire unică pe lume! Hanno rânji din nou. Paharele stăteau pe măsuța mică din fața lor. Trebuie să ciocnim în cinstea căsuței noastre cu şemineu!

Julia aprobă, mişcată. Acum totul era minunat, şedea alături de Hanno în fața şemineului şi povesteau împreună.

Ceva mai târziu el căutase la radio o muzică duioasă şi avusese noroc. Se transmitea muzică de dans.

- Haide Julia, şopti el şi o luă pe sus.

- Cred că sunt puţin ameţită! râse Julia. Ştii, n-am fost niciodată mai fericită ca astăzi, îi mărturisi ea.

- Ai să fii mereu fericită, micuţo. Doar ne iubim, nu-i aşa? îi murmurase el la ureche.

Ea aprobase.

- Ne iubim, repetase ea fericită.

Hanno o ţinea strâns şi o conducea uşor deasupra covorului persan.

- Mă simt de parcă plutesc. Julia închise ochii copleşită şi simţi buzele lui Hanno fierbinţi şi apăsat peste gura ei.

Julia găsea că este firesc să danseze cu el şi să se simtă atât de fericită. Hanno şi cu ea aparţineau doar unul celuilalt. Se vor căsători curând şi-şi vor construi o casă cu şemineu. Vor avea copii, care se vor juca în grădina din spatele casei ...

In dimineaţa următoare, Julia se trezi târziu. Avea dureri de cap. Mai întâi, nu ştiu unde se află. Apoi începu să-şi amintească noaptea trecută.

Işi apăsă faţa în pernă. In ciuda căldurii corpului lui, care rămăsese parcă agăţată de ea, se simţea rece, iar obrajii îi ardeau de ruşine.

Julia se simţea totuşi cumva învinsă. Ar fi dorit să nu-i

fie ruşine de dragostea ei, era o prostie, aşa îi spusese Hanno ieri seară. Si-i dăduse dreptate. Exista însă oare ceva frumos, măreț în această dragoste? Ar fi vrut doar ca unchiul şi mătuşa să ştie despre asta şi să fie de acord. Se ridică în grabă şi se îmbrăcă.

La ora zece, ca de obicei, sosi femeia de serviciu. Aceasta începu să strănute imediat.

- Domnişoară, nu simțiți? Țigaretele generalului miros altfel.

- Nu simt nimic, spuse Julia.

In acest moment, sună telefonul. Julia fugi spre el.

- Ilsei îi merge rău. Am apucat însă să schimbăm câteva cuvinte cu ea. Acum este inconştientă. Mai rămânem încă aici, spuse generalul în felul său telegrafic.

Pentru după-amiază, Julia făcu aprovizionarea pentru orice eventualitate cu o sticlă de coniac, câteva sticle cu vin şi alte delicatese. Cheltuielile lăsaseră o gaură în bugetul ei, dar nu dorea în nici un caz să-l ospăteze pe Hanno în continuare din alimentele care aparțineau de drept mătuşii şi unchiului.

In mod tacit, spera să nu se repete povestea de ieri şi să rămână din nou acasă. Nici ieri nu avusese această intenție, dar totul se petrecuse altfel decât dorise inițial. Dacă întâlnirea lor va lua din nou un traseu asemănător?

Hanno Rittberg sosi şi aduse cu el un buchet mare de

trandafiri roşii.

- Celei mai frumoase fete din lume aceste prețioase flori, îi şopti el când i le oferi.

- Mă răsfeți peste măsură, şopti Julia şi-şi ascunse fața în trandafirii parfumați, înfloriți doar pe jumătate.

- Te voi răsfăța mereu, iubito, o asigură el şi îşi scoase mantoul, înainte ca Julia să i-l ceară. Albastrul îți stă minunat. Rămaseră din nou acasă. Mâinile lui o prinseră de umeri. O trase spre el.

- Părul tău miroase mereu a vară şi fân proaspăt. O îmbrățişă, apoi îi căută buzele. Julia se simțea ca întotdeauna zăpăcită când Hanno era lângă ea şi o copleşea cu dragostea lui.

Capitolul 3

In ziua următoare, sună mătuşa Wilma. Avea vocea înlăcrimată.

- Ilse a adormit pentru totdeauna. Este nedrept! Bernhard este complet deznădăjduit. S-a bucurat că am venit şi cel puţin pentru moment pot să mă ocup de gospodăria casei.

- Cât de nedrept, şopti şi Julia, impresionată. Mătuşa Wilma îi spuse apoi data înmormântării. Poţi să vii cu o zi mai devreme, copilă.

- Desigur, fu de acord Julia. Apoi trebui să se aşeze, căci deodată semnificaţia acestei tragice întâmplări îi deveni foarte reală. Poate că şi această tânără femeie şi soţul ei fuseseră odată aşa fericiţi. Acum, ea era moartă, copiii plângeau după ea, iar soţul era distrus ... Iar ea, Julia, se gândise în tot acest timp doar la propria ei fericire.

Când Hanno sosi pe seară, Julia îi povesti despre convorbire şi desigur faptul că va trebui să plece şi ea la înmormântare.

El mormăi ceva neinteligibil.

In dimineaţa următoare, când vroia să plece, Julia se simţi ca zdrobită. Gâtul o supăra, ochii îi lăcrimau.

- Trebuie să rămâneţi la pat şi asta cât mai repede! Aveţi gripă. Călătoria dumneavoastră la înmormântare nu

va avea loc, îi spuse hotărât femeia de serviciu. Apoi sună la moşie, unde erau pentru moment mătuşa şi unchiul. Mătuşa dumneavoastră vă doreşte însănătoşire grabnică. Trebuie în orice caz să rămâneţi în pat şi să chemaţi doctorul dacă vă simţiţi mai rău, stabili ea grijulie.

Julia rămase patru zile la pat. Apoi se întâmplă ceva şi mai rău.

Hanno, de altfel, nu-şi dorise nici el.

- Domnul Rittberg n-a venit astăzi la serviciu, nu ştim de ce. Poate are şi el gripă, auzi Julia în receptor.

Mulţumi şi se târî înapoi în pat. Acum, şi Hanno era bolnav. Se simţi şi mai speriată, căci nu ştia deloc unde locuia el de fapt. Amintise de mai multe ori că stă în gazdă. Julia nu era totuşi o femeie foarte curioasă. Dar el nu se gândise niciodată să-i spună nici strada, nici numărul la care locuia, şi apoi ea nu mai insistase să-l întrebe.

Pentru Julia, zilele i se păreau acum fără sfârşit. Se odihnise ce-i drept destul de bine, dar se simţea singură în casa cea mare, singură cu sentimentele şi grija pentru Hanno. Işi făcuse o mie de gânduri despre el. Dar nu îndrăznise să meargă să-l caute la supermarket sau să încerce să afle de la şeful de secţie adresa lui. Ştia precis că lui nu-i face plăcere.

De la mătuşa Wilma primi o lungă scrisoare. Se ocupa încă de supravegherea gospodăriei nepotului. Tânărul

moşier avusese şi el gripă. Acum căzuseră bolnavi cei doi copii. Aşa că mătuşa nu-şi putea părăsi încă nepotul, acum văduv.

"Sunt bucuroasă că ție îți este din nou bine. M-am gândit dacă n-ai putea să mă ajuți puțin. Eu nu mai sunt tânără şi constat asta în fiecare zi."

Julia citi încă de două ori încheierea scrisorii înainte de a realiza ce trebuie să facă. Mătuşa Wilma vroia ca ea să vină la moşie ca s-o ajute.

Ideea în sine nu o şocase, dar în aceste circumstanțe, totul în ea se împotrivea.

Nu se putea despărți aşa de simplu de Hanno!

Julia era pentru prima dată în viața sa complet încurcată.

Tocmai când nu ştia încotro s-o apuce, sună Hanno la telefon.

- Alo, iubito, se alintă el. O suna de la o cabină telefonică. Se auzea destul de prost.

- Hanno, şopti Julia, emoționată. Lacrimile îi inundaseră ochii.

A trebuit să ies să-mi cumpăr ceva de mâncare, de aceea m-am târât afară din pat.

- Oh, Hanno, unde locuieşti? Vin să te ajut, să am grijă de tine. O, Doamne câte griji mi-am făcut din pricina ta, se plânse ea.

- Foarte drăguț din partea ta că te-ai gândit, dar gazda nu-mi permite să aduc doamne în vizită în camera mea.

- Dar eşti bolnav, doar nu poate avea nimic împotrivă dacă cineva se interesează de tine! exclamă Julia, intrigată.

- Nu ştii ce înseamnă să stai cu chirie, Julia, spuse Hanno Rittberg cu amărăciune. Nu, nu este nevoie să vii, cred că în scurt timp mă voi simți mai bine, încât vom putea să ne întâlnim. Rudele tale s-au întors? se interesă el imediat.

- Nu ... şi Julia îi vorbi despre scrisoarea mătuşii Wilma. Aştepta înfrigurată reacția lui Hanno. Ce-ar trebui să fac? întrebă ea în final.

- Dar nu-ți rămâne altceva de făcut decât să împlineşti dorința bătrânei.

Julia oftă.

- Da, desigur, murmură ea. Plec mâine dimineață.

Aici nu voi mai fi consolată de nimeni, se gândea Julia disperată, când coborî din trenul cursă. Privi în jurul său în micuța gară. In afara ei, mai părăsiseră trenul doar câțiva călători.

Avu sentimentul că a fost aruncată de soartă la capătul lumii, unde doar vulpile şi iepurii vor veni să-i ureze noapte bună.

Totul era învăluit într-o ceață profundă, o zi în care cu adevărat nu se întrezărea nimic luminos.

Julia îşi luă geamantanul şi geanta de voiaj şi se pregăti de drum lung.

Se potrivea cu prezentul plictisitor şi dezolant, cu vremea şi cu starea sa sufletească.

In plus, nimeni nu venise s-o aştepte, gândea ea descurajată.

Dar tocmai atunci un bărbat în vârstă se apropie de ea.

- Dumneavoastră sunteţi, domnişoară? întrebă el dintr-o suflare, oprindu-se în faţa Juliei.

Julia avea totuşi simţul umorului, dar în sinea sa totul îi părea acum complet pierdut.

- Sunt Julia Brunken, răspunse ea rigid.

- Total adevărat, aşa v-a numit şi domnul general. Bărbatul schiţă un zâmbet. Ei, am întârziat puţin. A trebuit să merg şi la Müller, dădu el Juliei o explicaţie suplimentară, care de fapt n-o interesa deloc. Atunci, poate vreţi să veniţi, mai spuse el.

Julia se miră cu ce uşurinţă ridică şi puse bagajul în landou şi cât de apăsat călca. Julia îşi dădu osteneala să rămână pe locul ei.

Desigur, cândva, în vremuri de mult trecute, Julia fusese şi ea crescută la ţară şi ştia ce este acela un landou, dar astăzi vederea lui îi mări starea de indispoziţie. Oare la moşie nu există nici un automobil?

Ambii cai din fața trăsurii tropăiau din copite şi sforăiau.

- Hei, să mergem acum, spuse vizitiul.

Apoi aranja încă o dată geamantanul în interiorul trăsurii şi-i deschise uşa Juliei.

Drumul îi păru lung, fără sfârşit. La un moment dat câteva clădiri străpunseră ceața. Julia nu-şi dădu osteneala să ia aminte mai bine prezența lor. Era preocupată să-şi găsească echilibrul interior. Unchiul şi mătuşa nu trebuia să afle cât de nenorocită se simțea, deoarece trebuise să-l lase singur pe Hanno.

In scurt timp însă, călătoria se sfârşi. Vizitiul deschise larg uşa trăsurii.

- Am ajuns, spuse el şi încercă un zâmbet.

Un baset veni în goană lătrând, înconjură trăsura şi se ridică cu labele din față pe vizitiu.

- Nu mai fi aşa sălbatic! îi spuse el.

Când Julia coborî din trăsură, trebui şi ea să se supună ceremoniei de primire a basetului Waldi. Era inevitabil ca labele câinelui să nu lase urme de praf pe poalele mantoului Juliei.

- N-ai să fii niciodată un câine bine crescut, se auzi vocea mătuşii Wilma, certându-l.

Ea văzuse trăsura venind şi ieşise din casă în întâmpinare. Julia remarcă imediat cât de obosită şi de

încordată arăta mătuşa sa.

- Julia, ce frumos din partea ta că ai venit. Bun venit în Linteln!

"Mătuşa Wilma se bucură" îşi spuse Julia în sinea sa. Bătrâna doamnă o luă la pieptul său şi o bătu uşor pe spate.

- Copilă, ne-ai lipsit foarte mult, spuse ea.

Apoi se întoarse spre vizitiu.

- Karl, du te rog bagajul nepoatei mele în casă.

Vizitiul aprobă şi luă imediat geamantanul şi geanta domnişoarei.

- Karl este o perlă de om, explică mătuşa Wilma. în ciuda vârstei, este încă la slujbă, deoarece Bernhard are atâta nevoie de el, iar aici este mare nevoie de personal.

Mătuşa Wilma o luă apoi de mână pe nepoata sa şi intră cu ea în casă.

- Sper că ai avut o călătorie destul de bună, copilă scumpă, încercă ea să afle, plină de grijă.

- Ei, da, desigur, cum altfel? o asigură Julia.

- îmi pari cumva schimbată. Si doamna Wilma îşi privi cu atenție nepoata, verificând. Poate din cauza gripei pe care ai avut-o, o mângâie ea. O gripă serioasă te vlăguieşte de putere.

- Da, murmură Julia. Era bucuroasă că mătuşa găsise singură o explicație.

Doamna Wilma o conduse apoi într-o sală care era

plină de trofee de vânătoare.

Dânsa era deja obişnuită cu înfăţişarea lor, Julia se opri însă, uimită.

- Oh, Doamne, parcă am intrat într-un muzeu din pădure.

- N-ai gândit chiar greşit. Multe trofee sunt mai vechi de o sută de ani. Toţi cei din familia Neuendorf au fost mari vânători.

In camera de zi, cea mai mare cameră a casei moşiereşti se afla o sobă mare, confortabilă, de teracotă, care transmitea o căldură plăcută. Julia fu surprinsă cât de odihnitoare era această cameră.

- Ei, îţi place? o întrebă doamna Wilma. Observase în prealabil cât de impresionată era Julia. Poţi să te răcoreşti puţin, apoi vom bea o cafea împreună. Cu această ocazie, vei cunoaşte întreaga familie.

Julia aprobă în tăcere. Se lăsă condusă de mătuşa sa într-o cameră de oaspeţi, mare şi luminoasă, mobilată adecvat.

- Ai aici dulapuri, aici e chiuveta pentru spălat. Dacă vrei să faci duş, trebuie să mergi în camera de baie a lui Bernhard. Iţi va da voie cu plăcere, îi explică mătuşa. Ne vedem în curând jos, completă ea şi ieşi din cameră.

Julia îşi atârnă puţinele sale rochii în şifonier. Nu-şi adusese multe cu ea. Când coborî mai târziu în camera de

zi, uşa lată cu canaturi era larg deschisă spre altă încăpere. Acolo se adunase în jurul unei mese rotunde întreaga familie.

Unchiul Anton şi Bernhard Neuendorf se ridicară, iar cei doi copii priveau curioşi.

- Julia, ai venit! Unchiul Anton era evident mişcat când îi întinse mâna. Ai făcut un lucru extraordinar, fetițo.

- Si ea a fost bolnavă, menționă sec mătuşa Wilma. Cred că trebuie să vă fac cunoştință unul cu celălalt, Bernhard şi Julia.

- Desigur. Generalul făcu un pas înapoi.

Julia văzu în fața sa un bărbat înalt cât un copac, care-i întinse prietenos o mână puternică. Fu surprinsă, căci îşi făcuse o cu totul altă imagine despre Bernhard Neuendorf.

- Cred că vă puteți tutui, fu de părere mătuşa Wilma, acum că v-ați cunoscut reciproc. Ar fi mai uşor şi pentru personalul de serviciu, conchise ea.

- Asta nu depinde de mine, spuse Bernhard Neuendorf.

Pe buzele sale apăru un uşor surâs. Atunci, pentru o bună prietenie, Julia.

- Da, Bernhard, răspunse Julia puțin emoționată. Se bucura că acum discuția se va referi la copii.

Până acum, ei sătuseră cuminți pe scaune şi aşteptaseră. Acum săriră de pe scaune şi se grăbiră amândoi nerăbdători

spre Julia.

- Tu eşti scumpa noastră mătuşa Julia? ciripi Gabi cu cei cinci anişori ai ei. Işi ținea căpşorul înclinat şi o privea pe Julia cu ochişorii ei căprui plini de aşteptări.

- Eu sunt mătuşa Julia, preciză aceasta zâmbind amuzată. N-avusese de-a face niciodată până atunci cu copii aşa de mici şi n-ar fi bănuit cât de dulci pot fi.

- Tati a spus că eşti o mătuşă scumpă, continuă Gabi.

- Asta nu pot să apreciez eu, explică Julia.

- Tati este deştept şi ştie mereu totul, sublinie Ralf, care era cu un an mai mare.

- Nu vreți mai bine să dăm mai întâi mâna? redresă Julia situația.

Micuții o ascultară. Desigur, mătuşa Wilma avusese grijă ca mânuțele lor să fie curate.

- O mătuşă scumpă are întotdeauna ciocolată pentru noi, explică apoi Gabi energic.

- Gabi, o aduse tati la respect. Pentru el, situația devenise penibilă, căci Julia se uita acum în podea.

- In sat există precis un magazin, de unde am putea cumpăra.

Am putea încerca mâine să găsim ceva acolo, promise Julia.

- O, bine, atunci am să-mi cumpăr gumă de mestecat şi suc dulce, se bucură Gabi.

- N-ai să-ți iei nimic, mai întâi ai să stai potolită pe scaun şi ai să te porți frumos. Si tu la fel! Bernhard Neuendorf ridică puțin tonul la ei. Copiii ascultară imediat, se uitară însă mirați la Julia, ca şi cum ar fi vrut să-i amintească promisiunea făcută.

în ziua următoare începură deja problemele.

- Unchiul Anton şi cu mine ne-am gândit că ai putea să rămâi până la primăvară la Bernhard şi să-l ajuți dacă te-ai ocupa măcar de copii. Câteva luni trăite aici la țară, după gripa pe care ai avut-o, nu pot decât să-ți facă bine, iar pe de altă parte te-ai putea pregăti pentru starea de viitoare stăpână la casa ta.

Julia deveni în acest moment lividă. Perspectiva de a petrece aici la țară o iarnă întreagă îi produsese o teamă şi o groază cumplită. Ca să nu mai adăugăm că nu-l putea vedea pe Hanno.

Atunci, îi auzi pe Gabi şi pe Ralf întrecându-se în chiote.

- O, Doamne, iar au pus ceva la cale! Doamna Wilma sări ca arsă şi se grăbi spre uşă. Julia o urmă încet, complet derutată.

Nu, se gândi ea revoltată, asta nu-mi pot pretinde. Nu vreau să mă îngrop aici, atât de departe de Hanno...

Când văzu copiii, Julia uită însă de problemele sale şi sări speriată să dea o mână de ajutor. Mătuşa Wilma era cu

siguranță o persoană curajoasă şi avea pentru toate întâmplările vieții un sfat, acum însă se afla complet dezarmată în fața celor doi copii.

Gabi şi Ralf găsiseră undeva o vopsea verde şi se jucaseră de-a pictorii. Aveau amândoi vopsea verde în păr, pe haine, pe față şi pe mâini.

- Dumnezeule, şopti mătuşa Wilma copleşită. Julia o cuprinse ocrotitor pe mătuşa sa de braț şi o conduse spre fotoliul cel mai apropiat. Biata de ea tremura din tot corpul de spaimă şi de neputință.

- Haide, vino şi aşază-te, o invită ea cu blândețe. Mă ocup eu de ei. Se întoarse imediat şi privi aspru spre copii.

- Ce să fac acum cu voi? întrebă ea mustrător.

- Să spălăm vopseaua, propuse Ralf.

- Da, nici mie nu-mi place aşa, completă Gabi.

îşi pierduseră acum amândoi prietenia scumpei lor mătuşi Julia şi ridicaseră brațele stângaci spre ea.

- Nici nu mă gândesc. Asta trebuie s-o faceți voi singuri. Voi singuri v-ați mâzgălit cu vopsea.

La această reacție micuții nu se aşteptaseră. O priviră pe Julia cu ochi mari uimiți, căci până acum fuseseră obişnuiți ca mama să repare toate prostiile.

- Haide, arată-mi drumul la baie! ceru ea fetiței.

- Julia, nu poți să faci aşa ceva. încearcă mai întâi cu terebentină, poate reuşeşti, strigă doamna Wilma după ea.

însă fu foarte bucuroasă că în această situație critică, nepoata ei nu s-a arătat descumpănită în timp ce constata că ea nu mai era capabilă să țină în frâu copii atât de neastâmpărați.

Copiii mergeau cu căpşoarele lor vopsite, aplecate înaintea ei. Julia îi urma, zâmbind amuzată de năzdrăvănia lor.

- Aşa, acum săpuniți-vă temeinic, îi îndemnă ea pe Gabi şi pe Ralf.

Copiii rămaseră descurajați, când observară că vopseaua doar se întindea mai mult, dar nu putea fi îndepărtată. Atunci, luară şi mai mult săpun şi chiar peria.

- Nu merge! se plânse Gabi.

- Ghinionul vostru, spuse Julia neînduplecată, observând cum copiiilor începuse să le pară rău. Până acum se străduise să rămână aspră. Privindu-le fețişoarele nefericite, era tentată să-i ajute. Insă ştia că nu trebuia s-o facă, deoarece amândoi trebuia să primească această pedeapsă ca o lecție.

Gabi se cățărase pe un scăunel, să se poată vedea în oglindă. Părul său blond, frumos, uşor buclat, arăta tare rău. Se apucase cu ambele mânuțe de el şi trăgea:

- Asta trebuie să dispară, trebuie să dispară! striga ea necăjită.

- Nu te mai văicări, bombăni Ralf, în timp ce se lupta

să-şi stăpânească lacrimile.

- N-am să mă mai joc niciodată cu vopsea, niciodată! se văita Gabi.

- Să sperăm, interveni Julia tăios. Apoi îi privi pe amândoi cu asprime. Am să încerc dacă pot găsi un mijloc să puteți deveni din nou curați. Dar vă spun dinainte, nu va fi distractiv deloc. Doar dacă vă pare într-adevăr rău. Plec puțin, între timp să fiți cuminți şi să lăsați hainele aici jos pe podea. Nu ieşiți din camera de baie, altfel ... rămâneți aşa cum vă vedeți acum.

Probabil micuții ar fi promis orice în aceste momente. Rămaseră cuminți.

Julia fugi la mătuşa sa. Ea stătea în continuare în fotoliu, neajutorată.

- Unde pot găsi terebentină?

- Dacă există cumva, ar putea fi în camera de lângă bucătărie. Acolo sunt păstrate măturile şi diverse lucruri pentru curățenie.

Julia găsi o jumătate de sticlă cu terebentină. Mătuşa Wilma se oferi s-o ajute la procedura de curățire a micuților.

Julia îi făcu însă semn cu mâna.

- Mă descurc singură. Apoi fugi înapoi la micuți şi-i frecă până când pielea li se înroşise ca racul fiert. Din păr, vopseaua ieşi cel mai greu.

- Trebuie să vă asigur că în zilele următoare o să vă doară la pieptănat, îi informă ea pe amândoi.

Gabi şi Ralf aprobară în tăcere. Erau acum blânzi ca mieii.

Totul durase circa o oră. Nu servea la nimic acum să-i mai îmbrace pe copii. Aşa că Julia le puse doar halatele de baie şi-i duse în dormitorul lor.

Se bucura în sinea ei de laudele mătuşii Wilma, când va vedea din nou copiii curaţi.

Atunci, uşa se deschise, dar în locul mătuşii Wilma, apăru unchiul Anton. El nu acordă nici o atenţie copiilor cuminţi şi acţionă complet agitat.

- Julia, murmură el speriat.

- Dumnezeule, ce s-a mai întâmplat?

Unchiul Anton era roşu la faţă şi abia îşi trăgea răsuflarea.

- Mătuşa ta împachetează deja, trebuie să plecăm imediat. Ne-a sunat o vecină ... Vai, atâta nenorocire! Se aşeză şi-şi şterse sudoarea de pe frunte.

- Ce nenorocire, unchiule Anton? Vorbeşte o dată!

Cu greu află Julia ce era mai important. In concluzie, vecina ieşise să plimbe câinele pe afară. Câinele tânăr şi jucăuş se ascunsese în grădina unchiului şi a mătuşii. Si nu vroia să se arate deloc, deşi vecina îl strigase şi-l dezmierdase. Atunci, hotărâse să se ducă după el.

- A fost un noroc, căci aşa a descoperit apa. Ieşea afară pe sub uşa pivniţei, şi trecea prin spate în casa noastră.

- Cum să ajungă apa acolo? întrebă Julia uimită.

- Probabil s-a spart vreo ţeavă. Vecina ne-a telefonat imediat şi noi am rugat-o să anunţe pompierii. Bernhard ne duce imediat acasă.

El rămăsese în picioare şi uită chiar să-şi ia rămas-bun.

Amândoi copiii se ascunseseră ca nişte şoricei şi ascultaseră în linişte.

- încotro pleacă tati? vru să ştie Ralf.

- îi duce pe mătuşa Wilma şi pe unchiul Anton înapoi acasă.

- Vrem să mergem şi noi cu el! săriră amândoi şi avură din nou parte de un şoc.

- Nici nu sunteţi îmbrăcaţi, le explică Julia cu răbdare. Părul vostru este încă ud şi lipicios, iar în afară de asta s-a făcut deja timpul de culcare. Mă duc să vă aduc masa de seară, apoi treceţi în pat.

Capitolul 4

In bucătărie robotea bătrâna domnişoară Mamsell Trinchen. Si dânsa împlinise de mult anii de pensionare, se gândea Julia când se prezentă şi aceasta îi întinse mâna.

- Cât mă bucur că sunteţi aici, îi mărturisi bătrâna domnişoară. N-am nimic contra lui Gabi şi a lui Ralf şi nici

pe departe față de cea dispărută ... dar o astfel de educație ....

Scutură capul în semn de dezaprobare. Cu copiii, nici unul n-a avut mână forte. Ei născocesc toată ziua tot felul de nebunii ... Deja mi-e teamă ce vor mai pune la cale astăzi.

Dar în sfârşit, acum sunteți dumneavoastră aici, conchise ea mulțumită.

Julia nu avu curajul să-i explice bătrânei domnişoare că nu intenționează să rămână mult timp aici, cum şi-ar fi dorit din toată inima aceasta.

Cu ajutorul domnişoarei Mamsell Trinchen, pregăti repede masa de seară pentru copii.

Julia duse tava cu mâncare în camera copiilor şi rămase aşezată în fotoliu în timp ce ei mâncau.

- Când vine mami înapoi? întrebă deodată Gabi. A plecat deja de mult timp.

Julia se prefăcu că n-a auzit bine.

- Mama ta este plecată? murmură ea cu inima strânsă.

- Da, precis. A avut dureri foarte mari şi a trebuit să plece, explică Gabi cu o figură foarte serioasă.

Julia se simți foarte încurcată. De ce oare nu li s-a spus copiiilor imediat adevărul, se întreba ea. Credea oare Bernhard că vor primi ştirea că mama nu se va mai întoarce niciodată mai uşor, după ce va mai trece ceva

timp? Juliei nu i se păru deloc corectă această metodă.

- Mami a noastră este o scumpă, întări şi Ralf îngândurat.

- Desigur, desigur, şopti Julia şi simţi cum i se pune un nod în gât.

- Ne cânţi un cântec de leagăn? întrebă Gabi, după ce se întinsese frumos în pătuţ şi se învelise. Arăta acum ca un îngeraş, uşor îmbujorată. Mami a noastră a făcut mereu asta pentru noi, dar bunica Wilma, nu.

Două perechi de ochişori o priveau cu speranţă. Julia nu vru la început, dar nu putea să le înşele aşteptările.

- Am să încerc, spuse ea.

Julia ştia un cântec popular şi observă că Gabi şi Ralf ascultau cu atenţie.

- Ce frumos ştii să cânţi, spuse Gabi spontan. Vreau şi eu să-l învăţ, îngână ea, şi adormi.

- Mâine.

Apoi, Julia se aplecă deasupra copiiilor şi-i sărută pe frunte; uitase toate enervările şi iritările, pe care le suportase peste zi.

- Somn uşor! le ură ea duios.

Când Bernhard Neuendorf se întoarse aproape de miezul nopţii, o găsi pe Julia dormind în fotoliu. Arăta minunat de tânără şi de înduioşătoare, încât Bernhard rămase s-o privească un timp şi o contemplă zâmbind.

In acest timp, Julia se trezi brusc. Crezu mai întâi că Hanno a venit la ea. Chiar îl strigă încet ca prin vis:

- Hanno, şopti ea.

- Eu sunt Bernhard. Moşierul se aşeză şi râse înțelegător.

îmi pare rău că te-am speriat şi te-ai trezit. Doar nu vrei să-ți petreci toată noaptea aici.

- Nu, spuse Julia. Găsi că Bernhard era în general un tip foarte pragmatic şi cumpătat. Ce s-a întâmplat acasă? întrebă ea apoi, curioasă.

Bernhard oftă.

- S-a spart o conductă în pivnița unchiului. Evident, femeia de serviciu nu fusese azi acolo, deoarece nu era nimic de făcut dacă tot nu era nimeni acasă. Necazul pare să se fi întâmplat ieri înainte de prânz, aşa a stabilit pompierul. Altfel, cantitatea mare de apă n-are explicație. Pivnițele au fost golite cu pompa, dar totul arată jalnic.

- îmi pot imagina, aprobă Julia. Cum suportă mătuşa şi unchiul situația?

- Dânşii nu mai sunt atât de tineri şi desigur s-au speriat.

Dar tu ştii cum e, trebuie să înfrunți necazurile şi să mergi mai departe.

Julia se miră cât de bine îi cunoştea Bernhard rudele, şi într-un timp atât de scurt.

- Ar fi trebuit să le fiu alături, se lamentă Julia.

- Bine spus, dar n-ai fi putut să-i ajuți cu nimic.

Julia trebui să-i dea dreptate.

- Vrei să-ți pregătesc o gustare? se oferi ea.

- Nu, mulțumesc, am mâncat ceva cu mătuşa şi cu unchiul. Dar trebuie să-ți mulțumesc în orice caz că ai vrut să rămâi la mine să mă ajuți, continuă el plin de căldură. Oboseala şi tensiunea nervoasă reflectate pe chipul său dispărură deodată ca prin farmec.

Julia tresări.

- Atunci, trebuie să te dezamăgesc, spuse ea ezitând.

Acum, fu rândul lui să tresară.

- Te-ai răzgândit cumva? Copiii sunt nemaipomenit de neastâmpărați, nu-i aşa? Ar fi trebuit să-mi dau seama. Apoi, omul cât muntele se frânse şi ridică din umeri.

Julia se simți foarte nefericită.

- Nu, nu, nu asta vroiam să spun, preciză ea cu hotărâre.

Bernhard o privi surprins. Părea că aşteaptă alte explicații. In mod ciudat, Juliei îi fu foarte uşor să-i povestească despre Hanno.

- Tocmai vroiam să-i spun mătuşii şi unchiului despre noi, spuse ea într-un suflet. Atunci, a sosit vestea despre nenorocirea Ilsei. Din nou nu se cuvenea. Ințelegi ...? Il privi plină de speranță.

- Desigur, spuse el cu căldură. In orice caz, îți doresc numai bine pentru viitor, Julia.

- Mulțumesc. îl îmbrățișă radioasă şi avu sentimentul că în aceste minute deveniseră buni prieteni. Tu ce vrei să faci?

- Va trebui cumva să merg mai departe, îngăimă el. Deşi nu-şi arătă dezamăgirea, Julia o simți din glasul său. îi păru din inimă rău pentru el. Desigur, suferă foarte mult după pierderea soției sale, aşa de tânără. Dar nu era tipul de om pe care să-l poți ajuta cu compătimire.

- Am să rămân totuşi la tine până vei găsi puterea să te refaci, îi promise Julia fără voia ei. Deşi îşi dorise să-şi poată strânge lucrurile chiar a doua zi dis-de-dimineață.

- Mulțumesc, este foarte frumos din partea ta. Am să mă străduiesc să găsesc cât mai curând pe cineva să aibă grijă de copiii mei. Desigur, nu va fi uşor, ştiu precis asta. Privi cu amărăciune podeaua din fața sa. Mi-ar face plăcere dacă te-ai purta puțin mai energic cu Gabi şi cu Ralf, continuă apoi el. Vor trebui să se obişnuiască să asculte. Mi-e teamă că nici o educatoare străină nu le va tolera poznele pe care le pun la cale zilnic. Ziua următoare trecu greu pentru copii. încă nu le ieşise din minte spaima de ieri.

Julia fu din nou mătuşa lor iubitoare şi-i învăță să facă puțină ordine prin cameră.

Căci pe moşia Linteln era necesară acum orice mână de ajutor.

Apoi, Julia şterse praful şi curăță covoarele, inițiindu-i pe lângă ea şi pe Gabi şi Ralf.

- Camera de lucru a domnului trebuie să fie neapărat curățată, n-am reuşit să ajung acolo de câteva zile, i se plânse fata în casă, Marie.

- Bine, mă ocup eu de asta, îi spuse Julia.

Aşa intră în spațiul personal al stăpânului moşiei şi rămase mirată. La ce s-ar fi aşteptat, nu ştia exact să spună, în nici un caz însă la o cameră mobilată atât de confortabil şi totuşi practic.

Pe podea era întins un covor de culoare deschisă, foarte primitor. O măsuță nostimă în fața canapelei şi o garnitură de fotolii completau aranjamentul.

Masa de scris era ordonată. Pe ea se aflau două tablouri în rame argintate.

"Aceasta trebuie să fi fost Ilse" şopti Julia luând în mână unul din tablouri. Din fotografie îi zâmbea o față tânără şi prietenoasă. Ce frumoasă era! Acum putea să-l înțeleagă bine pe Bernhard, cât de dureroasă putea fi această pierdere pentru el.

Cealaltă fotografie o reprezenta pe mama lui Bernhard în anii tinereții, reflectă Julia privind-o. Fotografia arăta învechită. Julia se miră cât de bine fusese păstrată. Tânăra

femeie purta părul strâns, pieptănat spre spate şi adunat la ceafă într-un coc, după moda de atunci. îmbrăcămintea ar fi permis desigur o coafură cu părul ondulat pentru această faţă destul de lată.

Julia îşi reveni din visare şi se apucă de curăţenie. Aspiratorul zumzăia, aşa că nu auzi când se deschise uşa.

Mai întâi tresări când auzi vocea lui Bernhard, apoi opri aspiratorul.

- îmi pare rău că te-am speriat, spuse Bernhard cu căldură.

- Oh, nu face nimic, răspunse Julia în grabă.

- Julia, nu trebuie să faci tu întreţinerea casei, doar pentru asta este Marie aici. Aş fi fericit dacă te-ai ocupa doar de copii.

Julia îi zâmbi.

- Din pricina asta n-o să-mi cadă nici o piatră din coroană, Bernhard. în dimineaţa asta, Gabi şi Ralf sunt atât de cuminţi, încât pot să stea singuri. Acum se joacă în camera lor, m-am asigurat adineauri.

- Dacă-i aşa ... spuse el uşurat. Si dacă într-adevăr nu te deranjează ... se referi apoi la aspirator, la cârpa de praf şi la imensul şorţ pe care şi-l pusese Julia. Doar cerul ştia cui aparţinuse acest imens obiect de gospodărie. Julia putea în orice caz să se înfăşoare în el de două ori. Eşti în mare măsură exact ca Ilse, şopti Bernhard oftând. Privirea lui se

îndreptă imediat spre fotografia de pe birou. Căuta desigur figura zâmbitoare a frumoasei sale soţii, ca să-i dea putere.

Atunci, se auzi un urlet îngrozitor în toată casa.

Julia aruncă totul din mână şi urcă în fugă treptele. Bernhard se grăbi după ea, dar n-o putu ajunge imediat.

- Dumnezeule, Ralf! strigă ea şi-l trase pe micuţul însângerat spre ea.

Gabi stătea în spate cu un deget vârât de teamă în gură şi aştepta să vadă ce se va întâmpla.

- Ce s-a mai întâmplat aici? tună Bernhard cu mânie.

Julia n-avea ochi decât pentru Ralf cel rănit, dar Bernhard descoperi imediat oglinda deplasată de la locul ei, care era desigur cauza nenorocirii.

Ralf începu imediat să plângă. Gabi, temătoare, căuta o cale de scăpare. Insă culoarul primului etaj era prea îngust. Aşa că fugi în direcţie opusă.

- Gabi a spus să ne jucăm de-a alpiniştii, suspina Ralf.

- Inainte de a clarifica lucrurile, trebuie să-l pansăm pe Ralf, spuse Julia energic.

Bernhard oftă epuizat şi-şi atinse fruntea cu palma. Ralf se bucură din inimă când Julia îi prinse braţul. îşi dezgoli cu mâinile pline de sânge ceafa.

Slavă Domnului, rănile se dovediră mai puţin periculoase decât păreau la prima vedere. Ralf se zgâriase pe mâini şi se rănise puţin şi pe faţă. Julia îi spălă cu mare

atenție rănile, le dezinfectă şi aplică pe fiecare câte un plasture, apoi îl duse pe micuțul ştrengar palid ca ceara pe canapeaua din camera de zi.

între timp, Bernhard veni cu Gabi care se agita, dădea din picioare şi striga cât o ținea gura de tare.

- îi spun totul mamei, scâncea ea. Se părea că primise de la tata prima pedeapsă din viața ei şi nu se putea linişti deloc din cauza asta.

- Ți-arăt eu ție! îi răspunse tatăl mânios. Cu zburdălnicia voastră nu se mai poate! Trebuie să ştiți ce aveți voie şi ce nu!

- Mami ... vru Gabi să protesteze, tăcu însă în fața privirii amenințătoare a tatălui.

- N-am să mai fac aşa ceva, şopti cu teamă Ralf. Si se strecură cu totul sub pătura de lână cu care-l acoperise Julia.

- Te rog, Bernhard, n-are nici un sens, interveni Julia încercând să calmeze situația când Bernhard începu din nou să-i certe.

- Fie ... Se aşeză şi privi confuz în jurul lui.

Gabi se apropie grabnic de Julia. Simțise că lângă ea putea fi în siguranță.

Julia şi Bernhard luară apoi oglinda cea mare din camera copiilor, care fusese fixată într-o ramă de lemn împodobită cu motive florale şi care-i tentase să se cațere

pe ea. Gabi nu pățise nimic, ca în majoritatea poznelor pe care le pusese la cale.

Ralf se urcase mai întâi cu ajutorul surorii sale pe pervazul care le servise drept sprijin şi apoi încercase să se cațere mai departe, când oglinda s-a răsturnat şi l-a prins sub ea. Putea spune că din fericire a scăpat uşor. Ar fi fost posibil să se rănească la tâmplă, pericolul pe lângă care trecuse fusese foarte mare.

- Vă spun foarte clar că dacă mai faceți vreo astfel de prostie, v-ați asigurat de pedeapsă pe măsură! tună Bernhard adresându-se celor doi ştrengari.

Gabi simțise deja gustul unei astfel de pedepse şi se strânse mai aproape de Julia.

Ralf adormi epuizat de emoții. Julia o luă pe Gabi cu ea şi-i puse în mână o carte cu poze.

Micuța şedea acum cuminte şi privea pozele una câte una, în timp ce Julia reluase curățenia.

- Incă un final prost pentru copii, profeți Trinchen, după ce înlătură efectele noului pocinog.
Nu trece nici o zi fără ca amândoi să nu pună ceva la cale. Domnişoara a fost foarte îngăduitoare şi doamna, soția stăpânului, era la fel de miloasă; iubea mult copiii, s-au străduit mult amândouă, dar n-au dat de capăt acestor năzdrăvani, conchise ea tristă.

- Care domnişoară îngăduitoare? întrebă Julia

interesată.

- Ei, sora moşierului. Cred câteodată când o văd pe Gabi țopăind ca un drăcuşor, parcă ar semăna cu domnişoara.

- Nu mai trăieşte?

- Nu. Trinchen scutură întristată din cap. Avea doar douăzeci de ani, doar douăzeci de ani când a murit. Se frânse de mijloc şi lacrimile începură să-i curgă. Moartea surorii lui Bernhard îi era încă vie în minte. Julia nu mai insistă să afle din ce cauză a murit tânăra.

Capitolul 5

Două zile mai târziu, Julia primi o scrisoare de la Hanno. Ar fi vrut s-o citească singură, netulburată de nimeni.

Bernhard era plecat de dimineață în oraş, cu nişte acte la primărie. Gabi şi Ralf şedeau în pătuțurile lor. Avusese din pricina lor o dimineață foarte agitată, dar nu-i lăsase o clipă nesupravegheați.

Căzu obosită într-un fotoliu şi închise un moment ochii. Apoi deschise cu mâini tremurânde scrisoarea.

"Scumpa mea Julia!

Am găsit în sfârşit curajul să-ți mărturisesc ceva rău. Dar ştiu că mă vei înțelege şi n-ai să mă părăseşti. Ne iubim nu-i aşa, Julia? Eşti singura mea..."

Apoi Julia sări în grabă rândurile. Privirea ei citea printre rânduri.

"Când am venit în prima zi la tine, după ce rudele tale plecaseră, eram într-o mare criză financiară, Julia. Acum e prea târziu să-ți explic prin scrisoare cum s-a întâmplat totul. Aveam nevoie urgent de bani.

Ar fi trebuit totuşi să te întreb dacă poți să-mi împrumuți ceva. Nu ştiu dacă mă înțelegi, scumpo! Rugămintea către tine îmi stătea pe buze. Nu vroiam însă să împovărez dragostea noastră cu această necesitate

vulgară. De aceea, mai bine am tăcut.

Nu ştiu cum am ajuns să iau de la unchiul tău ceea ce aveam neapărat nevoie. Carnetul lui de cecuri şedea la vedere pe măsuța de scris. Asta mi-a oferit ocazia să rezolv rapid problema mea. Nimeni nu trebuia să afle. Dar n-am reuşit ...

Intr-o zi, unchiul tău va descoperi pierderea. Scumpa mea, e vorba de două mii de mărci. Te implor, ajută-mă! Incearcă să discuți cu unchiul tău de ce ți-au trebuit banii în lipsa lui. Poate-ți aminteşti de o mică moştenire pe care ți-ar fi lăsat-o părinții tăi decedați. Te rog, pune tu banii înapoi. Căci dacă se descoperă ce am făcut, sunt terminat.

Acum mi-e foarte clar acest lucru.

Scumpa mea, te îmbrățişez strâns şi iartă-mă pentru tot.

Al tău pentru totdeauna, Hanno."

în primul moment, după ce reuşi să citească scrisoarea până la sfârşit, Julia nu fu capabilă să gândească. Apoi o cuprinse un val de compătimire pentru Hanno. Cât de sărac trebuie să se fi simțit în tot acest timp! Cât de mult trebuie să se fi zbuciumat până să reuşească să aştearnă pe hârtie această mărturisire! Cât trebuie să fi ezitat! în sfârşit, găsise curajul şi acum aştepta înfrigurat răspunsul ei.

Julia încerca să-i înțeleagă fapta. Nu i se părea chiar uşor de acceptat. Dar compasiunea profundă pe care o simțea pentru Hanno îi rămăsese în suflet. Trebuia să-l

acopere cumva, asta se înțelegea de la sine.

Dacă unchiul Anton nu descoperise deja lipsa banilor, dar probabil că nu, deoarece era încă preocupat să înlăture stricăciunile făcute de apă. Julia primi nefericirea cu destul calm.

Se ridică brusc şi părăsi neliniştită camera. Trebuia să plece neîntârziat pentru câteva ore până acasă, să pună lucrurile în ordine. Trebuia doar să-i dea lui Bernhard o explicație plauzibilă pentru hotărârea ei bruscă.

Dar ce vor spune unchiul şi mătuşa? Cum să le explice la ce i-au trebuit deodată două mii de mărci? Dacă ar putea să-i depună înapoi în contul unchiului...? Însă lucrurile nu puteau să nu iasă la iveală, căci extrasul de cont ar fi dezvăluit totul.

Julia nu auzi că afară oprise un taxi. Se trezi doar cu unchiul Anton drept în mijlocul camerei, şi atunci ştiu că este prea târziu pentru orice fel de deliberări. Soarta îşi urma cursul! Era împotriva ei şi a lui Hanno.

Julia nu-şi putu ascunde tulburarea. Unchiul Anton arăta mai nervos ca niciodată. Şedea în fața ei, drept ca un judecător. Uitase să-i mai dea mâna în chip de salut.

- Julia, am venit din cauza unei probleme extraordinar de grave. Mersese foarte repede şi abia îşi mai putea trage sufletul.

Julia deveni când roşie, când palidă.

- Da, desigur unchiule Anton ... Cred că ştiu deja de ce eşti aici, spuse ea şi se strădui să dea vocii sale un ton normal. Ceea ce desigur nu-i fu cu putinţă.

- Ştii deci ... bombăni generalul şi scutură neîncrezător din cap, căci nu putea realiza acest lucru.

- Am uitat să-ţi scriu că am luat nişte bani de la tine. Ştii însă că am o oarecare moştenire de la părinţii mei. Am să-ţi restitui desigur suma.

Unchiul rămase rigid ca o stâncă, artera temporală i se umflase, iar faţa lui arăta îngrozitor de furioasă.

- Aşa şi trebuie să faci, deoarece ai folosit carnetul meu de cecuri fără consimţământul meu, tună el. Dacă din întâmplare n-aş fi observat că-mi lipsesc banii, probabil ai fi lăsat lucrurile aşa, aud? tună el din nou. Asta drept mulţumire pentru toată dragostea şi grija pe care atât eu cât şi mătuşa ta am avut-o faţă de tine? Aşa te-am educat eu, ca orice ai găsi, un carnet de cecuri al altei persoane, să-l foloseşti? Mătuşa ta şi cu mine am încercat mereu să-ţi explicăm să nu permiţi nici unei persoane străine, posibil suspecte să intre în casă în lipsa noastră. Desigur n-am pus la îndoială buna ta credinţă şi nevinovăţia. Dar tu n-ai ...

Continua să vorbească cu voce tare şi aproape se extenuase.

Julia stătea în picioare în faţa lui, cu capul plecat, şi îşi frângea întruna mâinile. Venise atât de nervos, cum nu s-ar

fi aşteptat. Dacă ea însă ar fi scăpat doar un cuvânt, s-ar fi pierdut atât pe ea cât şi dragostea lui Hanno.

Stia că unchiul Anton n-ar fi ezitat nici un minut să-l trimită pe Hanno la puşcărie. Atunci viața ei ar fi fost distrusă.

- Acum, spune-mi, pentru Dumnezeu, la ce ți-au trebuit atât de mulți bani? tună generalul din nou, încât ferestrele vibrară în cercevele.

Julia însă rămase mută, îşi strânsese buzele instinctiv într-un gest de apărare.

- Ascunzi deci ... Acum, generalul îşi pierdu stăpânirea de sine şi se apropie cu mâna ridicată de Julia.

In ultimul moment însă, lăsă mâna în jos.

- Unchiule Anton! strigă surprins Bernhard Neuendorf către vizitatorul neaşteptat.

Prezența unei a treia persoane îl aduse pe bătrânul domn la mai multă chibzuință. Brațul său se relaxă. Umerii se retraseră în poziție normală.

Julia ar fi putut să strige de durere. La această dezamăgire nu se aşteptase unchiul Anton, asta era sigur. Pierderea bruscă a încrederii pretinse din partea ei trebuie că-l afectase foarte puternic.

- Unchiule Anton ... murmură ea. Imi pare tare rău că ... s-a întâmplat aşa. Ai să-ți primeşti banii înapoi.

Bătrânul domn păru că n-o aude. Căzuse epuizat în

fotoliu. Bernhard stătea în picioare lângă el şi o privea pe Julia întrebător. Ea nu răspunse însă privirii lui.

- Taxiul mă aşteaptă, şopti generalul cu o voce stinsă. Aş vrea să plec imediat înapoi. Bucură-te că nu

eşti nepoata mea, căci nu vreau să-mi faci de ruşine familia. Blestemată să fie ziua când te-am primit la mine în casă!

Julia nu ştia ce să mai facă. Groaza pusese stăpânire pe ea, lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji.

Unchiul se ridică, făcu un pas, privi aspru spre Julia şi i se adresă încă o dată:

- Să-mi dai de ştire unde să-ţi trimit lucrurile, spuse el rece. Se înţelege de la sine că uşa mea va fi de-acum înainte închisă pentru tine, pentru totdeauna.

Capul Juliei se prăbuşi şi mai adânc în piept, în timp ce prin faţa ochilor începură să danseze văluri negre.

- Bernhard, cred că trebuie să-ţi explic în câteva cuvinte, se adresă bătrânul domn, profund mâhnit, stăpânului casei. Soţia mea şi cu mine ne-am supărat foarte tare pe Julia.

Ea a falsificat în lipsa noastră un cec şi şi-a însuşit două mii de mărci. îmi pare tare rău că ţi-am trimis o astfel de persoană, crezând că este demnă de încredere, în casa ta.

Ce discutară însă după aceea cei doi bărbaţi, Julia nu mai află. Se închisese în ea de durere. Umilinţa o ardea ca focul. Se simţea ca o hoaţă, ca o escroacă, marcată pe viaţă. Nici un minut nu mai putea să rămână în această casă.

Julia ajunse cu greu în camera ei, scoase geamantanul din şifonier şi începu să-şi arunce lucrurile de-a valma în

el. îi era o ruşine fără de margini şi ar fi dorit să moară pe loc.

Nu observă când uşa se deschise, nu simţi nici când stăpânul casei se apropie de ea cu paşii lui mari.

- Mă gândeam eu, spuse el sever.

Julia tocmai vroia să pună o bluză în geamantan. De spaimă, aceasta îi căzu din mână. Rămase blocată în faţa lui Bernhard. Totul în ea cerea apărare.

Oare venise să se socotească şi el cu ea? Vroia şi el să afle, ca mai devreme unchiul Anton, să-i ceară explicaţii? Ce vroia de la ea?

- Unde vrei să pleci? o întrebă el scurt.

Pe buzele Juliei apăru un zâmbet amar.

- Nu ştiu încă.

- Cumva la bărbatul care te-a adus în stare ca unchiul Anton să te considere hoaţă şi escroacă?

- De unde ştii? se zăpăci complet Julia şi făcu un pas înapoi.

- N-a fost greu să ghicesc, Julia.

Fata îşi pierdu complet stăpânirea de sine. Intr-o grabă lipsită de sens, luă şi cele mai bune rochii ale sale şi le aruncă cu disperare în geamantan.

- Crezi că ceea ce faci este corect? Bernhard se apropie de ea şi-i luă mâinile între-ale sale. O sili să înceteze împachetatul fără rost şi să-l privească în faţă.

- Ce-ar trebui atunci să fac? strigă ea în neputința de a se opune. Vrei să ții în casa ta o hoață?

El îi strânse încheieturile atât de tare, încât o duru. Dar durerea fizică nu se compara cu cea din suflet.

- Ascultă, cu tine nu se poate vorbi astfel, stabili el hotărât. Mai bine povesteşte-mi cum s-a întâmplat de fapt.

Julia se simți brusc nespus de obosită şi cedă.

- Nu sunt prea multe de explicat. Eu însămi am aflat totul din scrisoarea lui Hanno, cu câteva minute înainte de sosirea unchiului.

- O, sfinte Dumnezeule, de ce l-ai acoperit pe acest om? continuă el enervat.

- Pentru că ... îl iubesc pe Hanno ... şi nu vreau să pățească ceva, spuse ea printre suspine.

O clipă, se lăsă între ei o tăcere plină de nelinişte. Bernhard răsuflă adânc.

- Julia, nu te-ai gândit că ți-ai dăruit dragostea unui escroc? întrebă el deschis.

- Nu, nu, nu-l cunoşti pe Hanno! protestă ea energic. Este un om minunat, singur a scris că nu înțelege ce s-a petrecut cu el. Există în viață momente în care faci câte ceva ce nimeni nu te-ar crede în stare şi apoi regreți amar. Exact aşa s-a petrecut şi cu el, decise ea.

Julia observă că nu-l convinsese pe Bernhard. O privea în continuare sceptic, dar nu comenta în nici un fel.

- Nu te pot sili să fii rațională, Julia. Ştiu din experiență că uneori dragostea te face orb. Dar te rog, ai ocazia să te gândeşti bine. Simt că îți asumi vina unui om care nu merită acest lucru. Şi înainte ca ea să poată protesta energic, continuă hotărât. Pot doar să te sfătuiesc să cauți drumul corect. Eşti destul de mare ca să-mi pot permite să-ți spun ce ai de făcut. Cu asta, pentru mine afacerea s-a terminat. îți promit că nu mai spun nici o vorbă despre asta, dacă nu deschizi tu singură subiectul. Deci, nu există nici un motiv pentru plecarea ta aiurea. Ştii bine câtă nevoie am de tine pentru copii. Dacă te decizi să rămâi la Linteln până la căsătoria ta, mă voi bucura foarte mult.

Abia acum realiză Julia ce era să piardă cu-adevărat. Aici, la moşia Linteln, se obişnuise între timp cu toate, Gabi şi Ralf îi erau dragi, cu toate năzbâtiile lor. Iar Bernhard credea în nevinovăția ei.

Acum, simți că-şi revine, uşurată de toată povara; nu trebuia să plece nicăieri, lacrimile îi umpluseră din nou ochii. In agitația şi dezordinea pe care o făcuse, nu mai găsi nici o batistă.

- Ia-o pe-a mea, îi oferi Bernhard batista lui. O ajută să despacheteze şi strigă după domnişoara Trinchen să aducă o bucată de săpun bun.

Apoi râse din suflet şi cu atâta căldură, încât Julia nu se mai simți atât de nefericită.

- Mulțumesc, Bernhard, șopti Julia. Ești atât ... de bun cu mine!

- Crede-mă, nu știi cât ești tu de bună, Julia, răspunse el și-i făcu în treacăt cu ochiul. Cu tine, orice bărbat ar trebuie să fie bun.

Viața trecu și peste această zi tulburătoare mai departe. Din fericire, personalul nu află nimic despre această întâmplare. Așa că Julia se simți din nou veselă.

Bernhard își ținu promisiunea.

N-a încercat niciodată, în nici un fel, s-o influențeze, sau să aducă vorba despre cele întâmplate.

Pentru asta, Julia îi era recunoscătoare. Se așezase singură chiar în aceeași zi și-i scrisese lui Hanno. Părea că începuse niște cursuri, căci următoarea lui scrisoare purta ștampila altui oraș. Acest lucru probabil că uitase să-l amintească.

Julia crezuse că nu-i va fi greu să răspundă scrisorii lui. Era însă o fată corectă, crescută în simțul dreptății de rudele sale la fel de cinstite, și în mod clar tot așa simțea. Cu greu reuși să încheie scrisoarea.

"Acum, totul este în ordine, iubitule", scrisese în ultimul rând. Evitase să-i povestească lui Hanno cum decurseseră lucrurile de fapt. De ce să-și mai încarce sufletul cu toate grijile? Și așa nu-i folosea la nimic. Trebuia să aibă capul limpede să poată acumula toate noutățile și

să-şi ia cu bine examenele.

Cu siguranță va ajunge apoi şef de secție, un bărbat important într-un mare supermarket!

După terminarea cursurilor, vor putea să se căsătorească ...

Ziua următoare fu din nou zi de curățenie. Marie o ajută pe Julia. Pe neaşteptate, începu discuția despre stăpânul casei.

- Dar în cele din urmă va trebui să se căsătorească! decise Marie sprijinindu-se în coada măturii. Un bărbat aşa tânăr nu trebuie să rămână singur. Copiii au nevoie de o mamă, căci nici dumneavoastră nu veți rămâne aici pentru totdeauna, nu-i aşa?

Abia acum înțelese Julia că Marie vroia s-o tragă de limbă. Probabil că personalul bârfise deja despre rămânerea ei la Linteln. Fără îndoială ştiau că primeşte scrisori de la un bărbat şi trăseseră de aici o concluzie.

- Nu vreți să lăsăm timpul să decidă? răspunse Julia distant.

Marie deveni deodată roşie la față şi plecă ochii, apoi luă repede peria de frecat podele şi mătura, bombănind ceva pentru sine.

Julia plecă grăbită spre camera copiilor, care se auzeau jucându-se zgomotos cu cuburile.

- Haideți la bucătărie să mâncăm de dimineață, îi

chemă Julia veselă. Se obişnuise să ia gustarea împreună cu copiii ceea ce simplifica aproape la jumătate munca domnişoarei Trinchen.

- Ah, deja aţi venit. Trebuie să fac o cacao pentru dumneavoastră? Trinchen radia bucuroasă când îi văzu pe Gabi şi pe Ralf aşezându-se cuminţi la masă pe scăunelele lor de lemn.

- Nu vă ocupaţi de noi, domnişoară Trinchen, pot să mă descurc singură, se oferi Julia.

- Curând vine Crăciunul, aşa ne-a povestit mătuşa Julia, spuse deodată Gabi.

Ralf interveni şi el cu un comentariu şi amândoi începură să flecărească împreună pe acest subiect. Mamsell îi ascuta îngăduitoare.

- Da, dar, mătuşa Julia v-a spus că până atunci trebuie să fiţi foarte cuminţi şi ascultători? intră şi Trinchen în jocul lor, în timp ce Julia le aducea la masă untul şi laptele.

Copiii mâncau cu poftă. Julia se obişnuise de când era aici la Linteln să bea la micul dejun un pahar de lapte sau de cacao. Dar astăzi îşi simţea stomacul iritat de atâta zbucium.

- Probabil v-aţi iritat puţin stomacul, decise Mamsell. Laptele nostru este foarte gras. Aşa ceva nu găsiţi să cumpăraţi în oraş. Şi amestecă în continuare într-o cratiţă.

Mai târziu, Julia merse cu copiii la grajduri. Waldi îi

însoți. Sărea bucuros şi lătra, învârtindu-se printre picioarele lor.

- Când va fi ziua mea de naştere, am să primesc în dar un ponei, aşa mi-a spus tata. Atunci am să mă plimb călare, se lăudă mândru Ralf.

- Când va fi ziua mea de naştere, am să primesc şi eu un cal, protestă Gabi.

- Eşti încă prea mică.

- Ba nu sunt prea mică, îşi contrazise Gabi fratele.

- Eşti mai mică decât mine, argumentă decisiv Ralf.

Karl stătea mai în spate şi ciulise urechea. Se aştepta ca amândoi să înceapă să sară unul la celălalt din moment în moment. Aşa se întâmplase întotdeauna până acum.

- Cred că vom vorbi mai întâi cu tati despre asta, nu? El hotărăşte dacă Gabi va trebui să mai aştepte un an până va avea voie să învețe să călărească sau nu. De ce v-ați oprit? interveni Julia în cearta lor.

- Să mergem la tati. Frații vroiau să clarifice lucrurile imediat.

- Stați, rămâneți pe loc! strigă Julia după ei şi-i opri din drum. Tati nu este acasă, doar ştiți asta. A plecat cu pădurarul să marcheze copacii care trebuie să fie tăiați. N-are nici un rost să-l deranjăm pentru problemele noastre.

Copiii aprobară întristați. Dar Julia îi înveseli imediat,

căci le dădu bucățele de zahăr pentru cei doi cai.

Bernhard Neuendorf nu veni însă nici la masa de prânz. Gabi şi Ralf erau decepționați.

Intunericul începuse să se lase. Julia îi adusese pe micuți în camera de zi şi-i învăța să joace cărți. La început, nici unul din cele două zvârlugi n-avea chef pentru lucruri atât de potolite, apoi încetul cu încetul prinseră gustul.

Uşa se deschise. Stăpânul moşiei se oprise în prag. Nu se dezbrăcase încă şi adusese cu el în cameră aer proaspăt de pădure.

- Tati! strigară într-un glas Gabi şi Ralf.

Tata era acum mai important decât jocul cu cărțile. Săriră de la locurile lor şi fugiră în întâmpinarea lui Bernhard.

- Alo, haideți sateliților! Ii ridică pe amândoi în brațe şi-i sărută cu duioşie.

Gabi îşi vârî mâna în părul lui tati, iar Ralf îl mângâie tandru pe obraji.

- Vrem să primim amândoi câte un căluț de ziua noastră de naştere, spuse imediat Gabi, care nu-şi uitase deloc dorința.

- Hei, dar voi aveți dorințe foarte precise, râse răsunător Bernhard.

Ciudat, Julia se surprinse gândind că nu cunoscuse niciodată un om care să râdă din inimă, din tot sufletul.

Bernhard se aşeză şi luă copiii pe genunchi.

- Nu-i aşa tati, că şi eu am să primesc un căluț? se alintă Gabi, reînnoind cererea.

- Hei, mai uşor, dulceaţo!

- Sunt deja mare, insistă Gabi.

- Ba eşti mică, spuse Ralf, puţin necăjit. Eu sunt mai mare, tu ...

- Hei, micuţă amazoană. Bernhard îi luă pe fiecare de mânuţe şi-i opri din ceartă. Tu eşti într-adevăr puţin cam mică, Gabi, spuse el privind-o cu atenţie.

- Găsesc că Ralf şi Gabi vor trebui să înveţe totul împreună. De aceea va trebui să te gândeşti dacă este posibil ca Gabi să stea în şa pe un ponei deşi este cu un an mai mică, interveni cu calm Julia.

Gabi sări din braţele tatălui său şi o cuprinse pe Julia cu mânuţele după gât.

- Eşti o scumpă, mătuşa Julia, jubilă ea.

Când întâmplător Julia ridică privirea, observă că Bernhard o urmărea foarte serios şi îngândurat. Nu-şi putu explica deloc privirea lui.

- Mi se pare ... copiii sunt ... au devenit în ultimul timp foarte iubitori şi apropiaţi cu tine, spuse Bernhard după cină, pe un ton foarte cald.

Julia fu surprinsă. Unde vroia Bernhard să ajungă?

- Scuză-mă, am încă mult de lucru, spuse el, apoi, brusc, se ridică şi dispăru.

Julia se trezi deodată atât de singură. Astăzi tocmai discutaseră împreună cu mare plăcere. Pe de o parte, ar fi

dorit să ştie ce vroia să-i spună Bernhard.

Pe de altă parte nu mai primise de la Hanno nici o scrisoare şi era din această cauză mai mult decât neliniştită.

în ziua următoare, Karl aduse de la poştă trei pachete imense pentru Julia.

Julia citi expeditorul şi deveni albă ca varul.

în timp ce copiii dormeau, despachetă apoi lucrurile pe care unchiul Anton i le trimisese. Ah, sperase aşa de mult să găsească cel puţin câteva rânduri, dar dorinţa ei nu fu îndeplinită. Lucrurile erau curate şi împachetate cu grijă, fiecare pachet avea deasupra şi o listă de inventar. Tipic pentru unchiul Anton!

Deşi Bernhard aflase prin forţa lucrurilor de expediţie, nu scoase însă nici un cuvânt despre eveniment. Era într-adevăr un om plin de tact! Julia se miră din nou cum imaginea pe care şi-o făcuse despre acest bărbat se completa mereu cu alte şi alte calităţi. îl apreciase iniţial pe Bernhard doar pentru munca sa susţinută de întreţinere şi de prosperitate a moşiei, dar asta nu era nici pe departe tot ceea ce-l caracteriza pe acest om.

In ziua următoare, Bernhard tocmai intra în camera de lucru, în timp ce Julia căuta o carte în marea lui bibliotecă.

- Pot să-ți fiu de folos cu ceva? se oferi el cu simpatie. Ce anume te-ar interesa?

- Astăzi, aş vrea să-mi imaginez o călătorie pe un continent străin, mi-ar plăcea Australia.

- E foarte frumos acolo. In această lună, în Australia este foarte cald. Noi am făcut baie în ocean.

- Noi? se miră Julia. Ai fost cu Ilse acolo? In secunda următoare, îi veni să-şi înghită cuvintele. Era pentru prima dată când rostise numele celei decedate.

Imediat, un nor întunecă chipul lui Bernhard, fața lui îngustă, bărbătească exteriorizând timp de câteva secunde o durere profundă.

- Am fost plecat singur, timp de un an în Australia, am lucrat acolo la o fermă.

- De ce? întrebă nedumerită Julia.

In loc de răspuns, el ridică din umeri.

- Poate şi din spirit de aventură. Dar în afară de asta, sunt de părere că un om nu poate învăța niciodată destul. Trebuie să te informezi de pretutindeni.

- Aşa este, fu de acord Julia. Dar condițiile de acolo sunt complet diferite de cele de aici.

- Foarte diferite! râse el. Moşia Linteln nu poate să se compare desigur cu ce există în Australia, iar pentru o

bucățică atât de mică de pământ chiar nu merită să te agiți, scutură din cap Bernhard.

- Ți-a plăcut în Australia? vru să mai ştie Julia. Atunci, văzu din nou norul cel negru din privirea lui pe care nu putea deloc să şi-l explice.

- Foarte mult. Mi-a fost foarte greu să mă întorc aici după un an. în vestibul atârnă câteva suveniruri pe care le-am adus de acolo. Bumerangul cel mare provine de acolo.

- Adevărat? Julia asculta cu interes şi ar fi dorit să-i mai povestească despre acel an petrecut în Australia. Părea însă că el îşi pierduse cheful unei astfel de discuții.

- Citeşte cartea. Dacă vei vrea să afli ceva ce n-ai înțeles, poți să-mi spui cu toată încrederea. Apoi îi zâmbi şi plecă.

Julia rămase încă derutată. Apoi scoase cartea din bibliotecă.

"Scumpului meu Bernhard, cu toată dragostea - Grace!" citi Julia pe prima filă. Repetă de câteva ori propoziția şi scutură din cap. Oare ce însemna asta?

Capitolul 6

Sărbătoarea Crăciunului se apropia cu paşi repezi. La Linteln se cocea şi se fierbea de zor. Prin casă pluteau arome dulci, foarte plăcute, se făceau fursecuri şi turtă dulce.

- Hmm ... din nou miroase a ceva bun, stabili Gabi, şi

simți cum o roade stomacul ei mititel de poftă.

Toată activitatea intensă din bucătărie a domnişoarei Mamsell Trinchen îi provocase Juliei o senzație puternică de greață. Simțea ca un nod în gât.

- Nu te simți bine? o întrebă Bernhard, îngrijorat.

- O, ba da, desigur, doar ... nu ştiu ce se petrece cu mine în ultimul timp, i se destăinui ea. Stomacul meu se revoltă tot mai des. Neînțelegerea cu unchiul şi mătuşa mea ... mi-a făcut foarte rău.

Probabil de atunci simt mereu o stare de enervare în stomac.

Bernhard nu fu imediat de acord, o privi de mai multe ori cu atenție şi insistă:

- Atunci, în locul tău aş consulta de urgență un medic, Julia.

- Ce ar putea să-mi prescrie? Aer curat, am aici la Linteln din belşug, mâncare de calitate am de asemenea asigurată. Si Julia scutură din cap dezaprobator. O să-mi treacă de la sine.

- Să sperăm, spuse Bernhard, aparent distrat.

Ce o fi avut oare el în minte, se întrebă apoi Julia, rămasă singură.

Presupune oare o boală gravă în spatele acestor mici probleme ale stomacului?

Julia stătea cu copiii aproape zilnic la orele apusului în jurul coroanei de brad. Le povestea copiiilor despre naşterea lui Isus ca despre un basm de Crăciun şi-i învățase o mulțime de colinde vechi.

Aceste ore deveniseră pentru Gabi şi Ralf cele mai frumoase.

- Cât mai este până se întunecă? întrebau copiii încă de dimineață şi priveau cu atenție spre cer.

- Trebuie să mai aştepți puțin! O mângâie Bernhard blând pe căpşor pe Gabi.

Vestea morții mamei lor o primiseră cândva drept neinteresantă. Bernhard se gândise atunci că sunt prea mici pentru a înțelege ce se petrecuse de fapt. Acum, mami nu mai era de mult alături de ei, aşa că probabil nu puteau să-i mai simtă atât de mult lipsa.

- Mami este un înger, îi povestiră însă copiii într-o seară, cu chipurile fericite.

- Dacă n-ar fi fost domnişoara, n-ar fi uitat aşa de uşor moartea doamnei, îşi spuse părerea şi Mamsell Trinchen, într-o dimineață. Trebuie să-i mulțumiți domnişoarei Julia.

- Viața merge mereu înainte, Trinchen.

- Aşa e, dar cum?

Fiecare din cei de la moşia Lindeln aflase de ceasurile de seară pe care Julia le petrecea povestind cu Gabi şi Ralf, de pacea pe care domnişoara o adusese în sufletele copiilor şi de dragostea ce le-o purta.

- Doamna n-a făcut niciodată aşa ceva, n-avea astfel de talente, îi spuse Marie mândră Juliei, în timp ce-i aducea chibriturile.

- Dânsa avea multe de făcut, răspunse Julia imediat. Se simțise datoare să apere amintirea Ilsei.

- Nu, nici vorbă. Nu era o femeie care să stea atât de mult cu copiii ca dumneavoastră.

- Marie, nu trebuie să vorbeşti astfel despre dânsa, protestă Julia tăios. Avea probabil alte metode de educație.

Marie o privi cu neîncredere, apoi se retrase imediat.

Julia era rezemată de canatul uşii. Se simţea oarecum indispusă şi parcă nu mai avea acum plăcerea să se joace din nou cu Gabi şi cu Ralf, dar ei abia aşteptau să cânte şi să-i acompanieze la pian.

în faţa ferestrelor strălucea zăpada, gerul trosnea crengile şi ramurile copacilor, iar cerul se umpluse de stele.

- Ce vreţi să cântăm mai întâi? întrebă Julia.

- Cântecul lui Moş Crăciun, spuseră amândoi aproape într-un glas.

Julia râse şi aprobă. îşi imagina deja de ce copiii doreau atât de mult acest cântec.

Degetele îi alunecară jucându-se pe clape, apoi dădu tonul vechiului cântec pentru Moş Crăciun. Copiii începură să cânte. Julia cânta şi ea împreună cu ei. Deodată, se auzi o voce puternică şi caldă de bas.

Bernhard! gândi Julia, în timp ce simţi un fior de fericire.

îşi depăşise durerea şi singurătatea şi îşi umplea inima în aceste clipe de fiorul Crăciunului.

Bernhard rămase în sala de muzică până când ultimul sunet se stinse. Degetele lungi ale Juliei se odihneau încă pe clape, în timp ce copiii săreau şi se bucurau.

- Tati al nostru poate şi el să cânte cu noi! Tati al nostru cântă cu noi!

- Lăsați-mă să trăiesc, sateliților, îi primi stăpânul moşiei râzând. De ce n-aş putea să cânt?

- Hei, pentru că tu eşti tati, spuse simplu Gabi.

Julia se roti cu scaunul. Bernhard părea să fie uluit.

- Cum de ați ajuns să credeți că tata nu poate să cânte? se miră el.

- Nici mamele nu pot să cânte, doar mătuşile, îi fu dat să audă concluzia lor logică.

Bernhard îi privi, puțin nefericit.

- Atunci vă înşelați, spuse el cu răbdare şi înțelegere. Există mame care pot să cânte, există şi mătuşi care pot să cânte, după cum există şi mame şi mătuşi care nu pot să cânte.

Un timp, micuții rămaseră tăcuți şi se gândiră cu multă seriozitate.

- Mătuşa noastră, Julia, poate să cânte şi cu vocea şi la pian, triumfă Ralf primul, mândru de concluzia la care ajunsese.

Bernhard se aşeză şi-i luă pe copii pe genunchi.

- Da, mătuşa voastră Julia, poate face de toate, spuse el cu multă căldură în glas.

O zi mai târziu, Julia stătea din nou în fața dulapului cel mare din camera de lucru a lui Bernhard şi căuta febril o anumită carte, când deodată îi trecu prin minte un gând. Va avea un copil! Simțise unele schimbări în corpul ei,

greața pentru mirosurile dulci nu dispăruse. Dar era singură cu îndoielile şi incertitudinile sale.

în sfârşit, găsi o carte despre tot felul de boli. Mâinile căutau cu înfrigurare, când Bernhard apăru deodată în spatele ei.

- Ei, ai găsit ce căutai? o întrebă el prietenos.

Julia continua să caute înfrigurată, iar fața ei deveni albă ca varul.

- Da, adică nu, asta înseamnă ... se simți pierdută cu totul, în timp ce mâinile care țineau cartea cea groasă începuseră să tremure.

Bernhard se ridică grăbit de la masa lui de scris. Vroia să-i ofere ocazia să-şi revină, aşa că o sprijini atent.

- Mulțumesc frumos, şopti Julia şi plecă.

Afară, respiră uşurată şi-şi dădu seama în acelaşi timp cât de prosteşte se comportase. Dacă după această scenă Bernhard se mai îndoia de judecata ei, probabil că acum nu-l mai mira nimic.

"Când voi avea timp să citesc asta?", se gândea Julia frunzărind cartea cea groasă în următoarele două zile. Se găseau multe, dar nimic din ce căuta ea.

Despre simptoamele gravidității şi stările gravidei autorul nu scrisese nimic. Asta nu era pentru el o boală.

Mamsell Trinchen sesizase cât de mult se schimbase Julia.

- Sper că nu sunteți bolnavă? o întrebă ea îngrijorată.

- Nu, nu ... o asigură Julia.

- Dar atunci, înainte de Crăciun, v-a fost din nou rău, remarcă sincer Trinchen.

- Se pare că n-ai găsit ce căutai, spuse Bernhard când Julia, crezându-l plecat pe-afară, se întorsese din nou în camera de lucru ca să pună cartea cea groasă la loc.

El stătea în spatele mesei de scris.

- Da, nu, adică ... murmură din nou Julia încurcată, palidă ca o moartă.

Bernhard se ridică, se apropie de ea, îi luă cartea cea grea din mâinile încleştate şi o aşeză înapoi la locul ei în raft. Apoi căută din nou în bibliotecă şi-i întinse o cărticică subțire.

- Probabil că ai trecut peste ea, spuse el complet detaşat.

"Minunea naşterii", citi Julia şi vru ca în acea clipă să se deschidă pământul şi s-o înghită. Nu i se întâmplase niciodată să simtă atâta ruşine, ca în acest moment. Bernhard ştia deja, ştia ce o apăsa, ştia de ce-i era teamă.

- Domnul este plecat din nou cu pădurarul. Nu trebuie să-l aşteptați cu masa de seară, preciză Trinchen cu amabilitate, după-amiază.

Julia primi vestea cu calm şi aprobă în tăcere, dar simți că Bernhard plecase din cauza ei. Era un om plin de tact pe

care începuse să-l cunoască.

Imediat după ce copiii se culcară, Julia începu să citescă din cartea pe care i-o dăduse Bernhard. Desigur, fusese a Ilsei.

O cumpărase când fusese însărcinată cu Ralf.

Intreaga noapte, Julia citi cu atenţie cartea din scoarţă în scoarţă, cu obrajii încinşi de concentrare şi de ruşine.

Abia când toată suflarea de pe moşie revenea la viaţă, Julia urcă în pat să se culce. Se simţea înfrigurată. Dar nu tremura doar de frig. Stia acum sigur, presupunerea ei se adeverise: aştepta un copil.

Acum, alte gânduri deveniseră apăsătoare. Nu se putea bucura de aducerea pe lume a unui copil, căci toată viaţa ei fusese dată peste cap.

Nu-i era deloc clar de ce în noaptea care trecuse nu se gândise nici măcar o dată la Hanno. Aceasta o nedumerea, şi acum se întreba cum va reacţiona el la această veste. In primele momente, va fi desigur prea surprins pentru a se putea bucura. Apoi o va lua în braţele sale puternice ...

Cu aceste gânduri de consolare, în cele din urmă adormi, până când Ralf şi Gabi veniră la patul ei, încercând s-o trezească.

Până acum nu se întâmplase niciodată ca Julia să nu fie trează, gata îmbrăcată şi aranjată înainte ca micuţii să coboare din pat.

Julia reuşi să pună între timp cartea în bibliotecă, la locul ei. Slavă Domnului Bernhard nu fu prezent la masa de dimineață. Spera să ia şi la prânz masa doar în prezența micuților, dar din păcate, dorința ei nu se îndeplini.

Când Ralf, Gabi şi Julia intrară în sufragerie, Bernhard îi aştepta deja acolo. O privise pe Julia scurt, apoi se comportase la fel ca totdeauna.

- Hei, sateliților! îi salutase el cu căldură pe copii. Cu Julia se purtă cald şi sincer tot timpul mesei, încât aceasta îşi recăpătă echilibrul.

Se întâmplă astfel, încât la sfârşitul mesei Julia îi conduse pe copii la culcare şi apoi rămase la o ceaşcă de cafea cu Bernhard. Toată ziua îşi dorise să evite această întâlnire, dar nu fusese posibil. Pe de altă parte, era cea mai bună ocazie de a discuta această nouă ipostază care o preocupa în mod deosebit.

Din nou, Bernhard îi uşură situația. Acum două zile, Julia îi spusese că nu va pleca de Crăciun la Hanno, deoarece acesta tocmai îi scrisese că nu este momentul să vină; că zace în pat cu amigdalele puternic inflamate, iar doctorul i-a spus că s-ar putea să se simtă şi mai rău tocmai de Crăciun.

"Proprietara mea nu acceptă să primesc doamne în vizită, scumpo. N-are nici un sens să vii aici."

Acestui argument, Julia nu i se putea opune.

Dar lucrurile stăteau acum complet diferit.

Si chiar dacă Hanno ar fi fost păzit de zece proprietărese, Julia nu se putea lăsa împiedicată să vină la el, să-l îngrijească şi să discute cu el despre viitorul lor împreună.

- Când vrei să pleci? întrebă Bernhard scurt.

- Cel mai bine ar fi să ajung la Hanno chiar în seara de ajun, spuse Julia, emoționată. Nu putea vorbi cu plăcere despre plecarea ei tocmai în această seară. Căci ştia prea bine cât de mult dorise Bernhard să fie alături de el şi de copii. Se simți foarte încurcată când spuse acest termen. Dar Bernhard nici nu tresări.

- Cum doreşti, cu plăcere, răspunse el călduros.

Julia se întreba în sinea ei dacă Bernhard nu se va bucura în sfârşit că este plecată în aceste zile de sărbătoare. In ultimul timp se purtase destul de distant față de el, iar străinii deranjează familia în aceste zile de sărbătoare. Desigur, avea nevoie de ea ca angajată. Aceste gânduri însă îi făceau rău Juliei.

- Cel mai bine ar fi dacă copiii ar afla de absența ta abia după ce vei fi plecată, o rugă el.

Julia fu de acord.

In ziua următoare, Julia îşi împachetă doar câteva lucruri într-un mic geamantan. Deasupra aşeză un cadou de Crăciun pentru Hanno, un ceas de mână cu brățară

aurită. Spera ca el să se bucure de acest dar.

Al lui era doar din duble, şi nu mergea prea bine.

Darurile pentru Bernhard şi copii le ambalase cu multă grijă, scrisese deasupra numele şi le aşezase sub bradul împodobit de Crăciun. Aranjase bradul înalt, cu o coroană bogată adus din pădurea Linteln, chiar cu o seară înaintea plecării ei.

Karl o condusese pe Julia la gară. Şedea pe capra trăsurii şi şuiera din când în când din bici, fără a lovi însă caii.

Julia îl cunoştea acum îndeajuns pentru a-i citi gândurile.

- In locul dumneavoastră aş fi rămas aici, spuse el într-un târziu ce-l măcinase tot drumul. Nicăieri nu este atât de frumos ca aici!

Cândva, la sosirea ei, această observație i s-ar fi părut neînsemnată, acum însă îi dădu de gândit.

- Trebuie să fac acest drum, Karl. Iți mulțumesc mult că m-ai adus şi Crăciun Fericit!

Apoi îi dădu mâna. Karl îi strânse mâna cu considerație.

- Atunci, vă urez şi dumneavoastră Crăciun Fericit! mormăi el.

Capitolul 1

Acum, când se afla în tren, Julia putu să se concentreze asupra revederii cu Hanno. La moşia Linteln fusese prea mult în centrul atenției şi prea ocupată cu copiii. Acolo se simțea ca o înlocuitoare a stăpânei. Fiecare i se adresa cu o întrebare sau pentru a cere un sfat.

Julia se bucura enorm la gândul revederii cu Hanno.

Nu-i mai telegrafiase. De ce să-l mai anunțe? Oricum era singur, zăcând în pat, în camera lui mobilată. Il va găsi cu siguranță.

In geanta ei de voiaj, Mamsell Trinchen împachetase cu grijă tot ce era necesar pentru o aniversare intimă a Crăciunului: chec, prăjituri, cârnați, şuncă, chiar şi un pui fript, i le oferise din toată inima.

Juliei i se părea că drumul nu se mai termină. Se ridica mereu şi se uita nerăbdătoare pe fereastră. Trecu pe lângă sate şi mici orăşele cu căsuțe cochete, peste care iarna aşternuse cu dărnicie o pătură albă şi pufoasă de zăpadă.

La câteva minute, Julia se uita din nou la ceas. Trenul ajunse cu bine la ora paisprezece. Dacă va lua un taxi, va ajunge desigur în zece minute la Hanno, se gândi ea.

Taxiul parcurse drumul doar în opt minute. După ce ajunse în fața casei în care Hanno ocupa o cameră mobilată, îşi lăsă geamantanul şi geanta de voiaj lângă ea şi încercă

să-şi facă curaj. Spera din suflet ca totul să meargă bine.

Tocmai când vroia să sune, uşa se deschise şi din casă ieşi o doamnă cu o înfăţişare foarte blajină.

- Atunci, vă las uşa deschisă, îi spuse ea. Părea că aparţine acelei categorii de oameni care caută orice ocazie spre a intra în vorbă. Julia îi mulţumi şi spuse:

- Doresc să ajung la doamna Kulicke, la care locuieşte un chiriaş ...

- A, da, un tânăr drăguţ, foarte amabil, completă locatara imediat cuvintele Juliei. Aţi fost invitată la logodnă? Stiţi dumneavoastră, de Crăciun, sub bradul împodobit, este foarte romantic! La asta visează orice fată, chiar dacă este în fapt "măritată" de mult. Pentru amândoi a fost aşa, cum se spune; o dragoste la prima vedere, aşa mi-a destăinuit doamna Kulicke. Ochii doamnei străluceau vioi şi plini de încântare. Ei, aşa cum arată Iris ... a avut deja câţiva prieteni, dar a rămas totdeauna stăpână pe situaţie. Trebuie să cauţi până îţi găseşti perechea. Si acum să-ţi sărbătoreşti logodna! Probabil sunteţi colegă cu Iris, nu? Sau sunteţi o cunoştinţă a tânărului domn?

Cuvintele o apăsau crunt pe Julia. Ar fi vrut să se facă mică de tot, să se ascundă sub pământ.

Ceea ce povestea această doamnă părea totuşi verosimil. Sigur se referea la fata proprietăresei, dar îl confunda pe Hanno cu alt tânăr.

- Auzisem că tânărul domn ... Rittberg ar fi totuşi bolnav, spuse Julia cu oarecare ezitare.

- Corect, Rittberg îl cheamă, Hanno Rittberg, un nume frumos nu? Iris deja se bucură să se numească Rittberg, e mult mai frumos decât Kulicke.

Cuvintele o plesniră în faţă ca o cascadă. Femeia povestea în continuare fără să-şi tragă măcar sufletul.

- Despre boală, mai mult ca sigur vă înşelaţi. Aseară m-am întâlnit cu tânărul domn şi cu Iris pe scară. Era bine sănătos. S-au sărutat şi au plecat împreună, aşa mi s-a părut.

Apoi femeia chicoti şi o lăsă pe Julia desigur în mod nepoliticos, nemulţumită, fără cuvinte, pierdută pe holul casei şi trase uşa în spatele ei.

Julia rămase câteva clipe cu spatele rezemat de canatul de lemn şi respiră adânc. Apoi îşi adună forţele şi începu să urce treptele. Nu poate fi adevărat, nu poate fi aşa! îşi spunea ea la fiecare treaptă. In cele din urmă ajunse cu inima tremurând în faţa uşii care închidea coridorul şi sună. In spatele uşii se auzeau râsete. Intr-un târziu, uşa se deschise. In faţa ei apăru un puşti de aproape zece ani care-şi ridică obraznic nasul plin de pistrui.

- Vreţi să vă dăm ceva? întrebă el.

- Fred, cu cine vorbeşti? se auzi o voce gâfâită dintr-una din camere.

Julia avu sentimentul că persoanele care se aflau în locuință doreau de sărbători să întoarcă totul cu susul în jos. Doi bărbați cărau cu ei, pe hol, o canapea.

- Aş dori să vorbesc cu domnul Rittberg, spuse Julia cu o voce răguşită.

- Ah, dumneavoastră vreți să discutați cu logodnicul meu? In uşa uneia din încăperi apăru o fată cu părul negru.

Julia se minună de unde luase această fată atâtea culori cu care-şi pictase aproape toată fața.

Fata chicoti.

- De fapt, încă nu pot să-i spun logodnic. Asta urmează să aibă loc abia pe seară, sub pomul de Crăciun. Recepția are loc mâine. Hanno spune că aşa se obişnuieşte. De aceea, în aceste momente avem încă multe de făcut. Hanno, din păcate nu este acasă, s-a dus să cumpere ceva băutură, trebuie să avem ce să servim, nu-i aşa? Dar vă rog, intrați, logodnicul ... meu trebuie să vină în curând. La noi, totul pare puțin cam sălbatic acum, dar un loc unde să puteți sta, găsesc imediat.

Apoi sublinie invitația cu o mişcare largă a mâinii.

- Nu, nu, mulțumesc, am să vin altă dată, răspunse Julia în grabă. Apoi coborî treptele cu picioarele tremurânde.

- Asta era o fată bătrână foarte ciudată, spuse pustiul. Ostentativ, împreună cu sora sa, o urmăriră pe Julia aplecați peste pervaz până dispăru.

Julia se mira singură mai târziu cum de nu şi-a rupt nici un picior în fuga sa pe scări. Ajunsese în stradă şi nu apucase să facă decât câţiva paşi, când îl zări pe Hanno la colţ.

Venea dezinvolt şi ducea cu el două sacoşe grele. Părea distrat, arăta exact ca un bărbat mulţumit de viaţă.

Julia se ascunse instinctiv în gangul unei case. Aici se sprijini de peretele cenuşiu şi rece al casei.

Nu putea suporta acum o întâlnire cu Hanno. Acesta trecu pe lângă gang, fără să aibă habar de existenţa ei.

Incepuse să ningă uşor. Oameni încărcaţi cu pachete treceau grăbiţi pe lângă ea. Toţi erau veseli, cu feţele încântate în aşteptarea marii sărbători. Fiecare se bucura în noaptea de ajun. Doar inima Juliei se simţea moartă.

La o intersecţie, se opri şi privi derutată în jur. Se afla într-un oraş străin, departe de toţi oamenii care-i fuseseră aproape. Hanno era un escroc. Se jucase doar cu inima ei. Hanno, tatăl copilului ei.

Deodată, o cuprinse o disperare fără margini, încât nu-şi mai dorea decât să moară.

Afară se întunecase, luminile străzii se aprinseseră. Clopotele bisericii începură să bată.

Julia simţea dureros singurătatea şi pustietatea din jurul ei, simţea cum totul în sufletul ei se prăbuşeşte. După un timp, întâlni un poliţist.

- Aş vrea s-ajung la un hotel, murmură ea.

Apărătorul legii o măsură destul de sever şi neîncrezător. Apoi îi scrise adresa unui hotel pe o bucată de hârtie.

"Pace pe pământ!" sunau clopotele bisericilor. Oamenii curgeau în valuri la slujba Domnului din Noaptea de Crăciun. Treceau mame cu copii de mână, copii cu ochi mari de mirare şi plini de aşteptări. Copii care aveau un tată!

Julia simți cum lacrimi amare îi curg pe obraji.

Ajunse în cele din urmă la hotel, într-o cameră cu baie şi tot confortul, o cameră pe care nu considera totuşi că şi-o poate permite. Acum însă era măcar mulțumită că se va putea întinde în pat. Aici, nimeni n-o aştepta, speranțele ei fuseseră spulberate. Inima ei zdrobită, chinuită, rănită şi înşelată, trebuia să se odihnească. Zăcu ore în şir în aceeaşi stare de amorțire şi revăzu mereu aceleaşi scene şocante, de groază, în fața ochilor.

Refuza încă să creadă că supraviețuise acestor evenimente. Dar nu era chiar atât de necugetată să facă ceva pentru a curma această stare.

In dimineața următoare o cameristă veni să deretice prin cameră. Cu siguranță, se mirase de un oaspete atât de ciudat, care stătea la fereastră fără să se mişte, privind fix afară şi care, de când venise, nu părăsise deloc camera.

Când simţi că foamea o doboară, Julia mulţumi în gând domnişoarei Mamsell Trinchen pentru geanta plină de bunătăţi. Ronţăi o pulpă de pui fript şi căzu din nou în meditaţia sa deprimantă, disperată.

Se mira singură când spre seară o cuprinse din nou o foame nestăvilită.

Dacă inima îi era zdrobită, ar fi trebuit ca toate celelalte dorinţe ale corpului să fie la fel de mult înăbuşite, se autoiluziona ea. Mâncă iar din rezervele de la moşie şi bău o înghiţitură de apă.

Apoi îşi imagină cum arăta Hanno ţinând-o în braţe şi sărutând-o pe Iris, cea cu părul negru. "Sunt fericită!" îi mărturisea probabil fata. Toate fetele spun acelaşi lucru în situaţii asemănătoare, şi ea ... făcuse la fel!

Julia râse amar. Devenise deodată cu zece ani mai bătrână. Avea sentimentul că aşteaptă o rezolvare de undeva din afara existenţei ei, ea însăşi fiind în expectativă, dar disperarea revenea din când în când cu aceeaşi intensitate ca ieri.

Sau poate nu mai era în stare să simtă nimic, deoarece inima ei era moartă?

Seara o găsi în aceeaşi stare ca noaptea trecută. Julia se ridica destul de des de pe pat, mergea spre fereastră şi privea fix afară, în stradă. Abia spre dimineaţă adormi puţin, însă un somn agitat.

Astăzi este a doua zi de Crăciun, reflectă ea când se trezi. Deodată, o cuprinse dorul fierbinte de Linteln, de Gabi, de Ralf, de Bernhard şi de toți oamenii care-i arătaseră încredere şi prețuire în ultimul timp.

Julia era din nou în tren; acum, se întorcea la Linteln. N-ar fi crezut niciodată că un om se poate bucura atât de mult, după ce pe de altă parte fusese atât de dezamăgit.

Se crăpa de ziuă, sub picioarele ei zăpada scârțâia, dar Julia îşi urma curajoasă drumul pe jos spre moşia Linteln. Un iepuraş sărea jucându-se pe câmpul acoperit cu zăpadă. Din pădure ieşiseră două căprioare care agitaseră neliniştite zăpada în jurul lor de parcă era o pânză proaspăt spălată.

Picioarele Juliei păreau că merg singure, nu mai simțea greutatea bagajului. Când zări moşia Linteln întinzându-se în fața sa, se opri un moment să se reculeagă. Respiră adânc şi avu sentimentul pe care orice om îl are atunci când îşi vede căminul după o lipsă îndelungată.

Waldi veni în întâmpinare fără să-l cheme. Sărea mereu în calea ei, în față şi în lateral, îi lingea mâna. Simți bucuria lui nestăvilită, care-i făcea bine. Julia îşi puse geamantanul şi geanta de voiaj în zăpadă şi se aplecă spre devotatul animal. Il mângâie şi nu băgă de seamă că lacrimile ei cădeau în blana câinelui. Waldi lătra şi se bucura, dând din coadă. Apoi o însoți pe Julia până în casă.

Julia nu trecuse încă pragul, când se auzi un răcnet

îngrozitor. Lăsă bagajul pe hol şi se repezi în direcția strigătelor, plină de teamă. In uşa camerei de zi, rămase o clipă uluită.

Măreţul brad de Crăciun era căzut, toate podoabele lui fuseseră distruse şi împrăştiate pe covor. Gabi şi Ralf erau pe deasupra atât de speriați, încât se agățară de gâtul ei disperați şi strigau cât îi ținea gura, cerându-i să împiedice nenorocirea.

După primul şoc, Julia simți că i se face milă de făptaşi.

- Gabi, Ralf, îi opri ea.

Strigătele încetară imediat. Amândoi copiii o recunoscură, se lipiră de ea şi începură să plângă încet, cerându-i în continuare ajutorul.

- Mătuşa Julia, sughițau printre lacrimi când unul când celălalt.

- Dragii mei ... şopti Julia zdruncinată puternic de atâtea emoții. Ii trase pe amândoi lângă ea să-i liniştească.

- Asta e ...! Bernhard intră şi rămase interzis în prag. Impunătorul brad de Crăciun, căzut şi distrus, îl şocă atât de tare în primul moment, încât părea că n-a observat surpriza întoarcerii Juliei înainte de vreme.

Cu fața roşie de mânie, Bernhard se îndreptă spre micul grup.

- Bernhard, îl strigă Julia încet, dar dojenitor.

Micuții amuțiseră, tremurând încă de frică şi îşi

priveau tatăl cu ochii cât roata carului.

- Julia, ce bine că te-ai întors! spuse el din toată inima şi-i strânse ambele mâini în chip de salut. Gabi şi Ralf au fost în timpul absenței tale în cea mai mare formă. Dar dărâmarea bradului de Crăciun depăşeşte toate scandalurile.

- N-am vrut să facem asta ... şopti Gabi.

- A căzut singur, încercă să explice Ralf şi se trase mai aproape de Julia.

- Desigur, spuse Bernhard înverşunat, şi continuă. Bradul nostru a prins aripi şi s-a aşezat uşor pe podea, tocmai în clipa în care am părăsit eu încăperea. Dar fața sa nu mai arăta atât de încruntată.

- Am să strâng repede cioburile, se oferi Julia. Apoi îi aşeză pe micuți într-un fotoliu. Când vru să-şi scoată mantoul, Bernhard îi veni repede în ajutor.

- Trebuia să ai parte de o primire mai frumoasă, remarcă el.

Apoi ridică bradul căzut. O ramură fusese ruptă, mare parte din globuri se spărseseră, beteala şi îngeraşii atârnau în dezordine printre ramuri sau căzuseră pe covor.

Julia se opri o clipă în loc şi privi bradul distrus. Trunchiul lui rupt şi chinuit părea un simbol al viselor sale frânte, al dragostei înşelate şi al inimii sfâşiate. Involuntar, în acel moment Bernhard întorsese capul spre ea, îi urmărise privirea spre bradul frânt şi înțelesese. Ii citise în ochi într-o secundă disperarea, durerea, tot ce suferise în cele două zile, singură.

- Mă duc imediat, murmură ea, revenindu-şi. Apoi, coborî grăbită treptele spre debaraua obiectelor gospodăreşti pentru curățenie şi se întoarse aducând cu ea mătura şi făraşul. Julia se apucă să strângă cu atenție

cioburile.

In mod sigur, această activitate era binevenită pentru Julia. Fiind ocupată, scăpa de întrebările lui Bernhard despre cum şi-a petrecut Crăciunul. Aşa că, în continuare, aranjă toate lucrurile cu multă migală. Bernhard se preocupa şi el cu atenţie de brad.

Julia şi Bernhard salvară ce mai rămăsese întreg din podoabele pomului. In final, Bernhard aruncă bradul deteriorat pe fereastră în curte.

- Asta a fost doar o scurtă distracţie, preciză el aruncând o privire severă în colţul în care copiii şedeau ca sfinţii. Să nu vă mişcaţi din loc! le spuse apoi copiilor, în timp ce ducea bagajul Juliei în cameră.

Mai târziu, la masa de seară, copiii îşi depăşiseră spaima, iar Bernhard starea de enervare. Julia îi servi pe copii, îi dădu Găbiţei chiar câte o bucăţică în gură, îi aminti lui Ralf să nu uite să mănânce. Totul revenise la normal, aşa cum era înainte de plecarea ei, doar ea însăşi se schimbase.

După masa de seară, Julia trebui să admire împreună cu copiii cadourile aduse de Moş Crăciun. Ca de obicei, le acordă copiiilor toată atenţia.

Timpul trecu şi sosi ora când copiii trebuia să meargă la culcare. Gabi căscă chiar de mai multe ori, istovită. Ralf devenise plângăcios.

- Te ajut şi eu azi, am timp, se oferi Bernhard. Julia ar fi vrut să-l ştie mai bine acolo, în camera de zi. Dar îl privi cu o faţă zâmbitoare şi păru că se bucură de ajutor. Aşa că îi aşezară amândoi pe copii în pătuţurile lor.

- Nu mai pleci, nu-i aşa? vru să ştie Ralf, când Julia îi ură "Noapte bună!".

Bernhard era în spatele ei şi auzise întrebarea. Copiii aşteptau nerăbdători răspunsul Juliei. De această dată se simţi în mare încurcătură. Dacă ar fi putut să ştie mititeii cât de repede va trebui să-i părăsească, să plece din nou de pe moşia Linteln! Nu mai dura mult şi starea ei va deveni vizibilă pentru toată lumea, gândi Julia. Işi putea imagina cât de penibilă era pentru Bernhard această situaţie, şi să fie pe deasupra angajată la copii, pentru el care fusese atât de atent cu ea. Aşa că le dădu un răspuns evaziv, pe care copiii îl acceptară.

- Ne cânţi ceva? o rugă Gabi.

- Destul pentru astăzi, interveni Bernhard. Dacă vreţi vă "cânt" eu unul, dar mă tem că n-o să vă placă!

Copiii se liniştiră ca prin farmec.

Julia, desigur, nu era în stare să cânte. Se simţi din nou ocrotită de Bernhard. Totuşi, acceptă să cânte.

- Ei, bine! le spuse ea. "Bună seara, noapte bună", începu să cânte cu vocea sa clară de soprană. Nici nu simţi că Bernhard se apropiase între timp din nou în spatele ei.

El simțise că Julia trăise o amară dezamăgire în această călătorie.

Julia era complet epuizată, când ea şi Bernhard părăsiră în vârfurile picioarelor camera copiiilor.

- Eşti foarte obosită, Julia, nu vrei să te culci? îi spuse Bernhard, plin de grijă. Ea aprobă şi fu fericită să se poată întinde în pat, în aşternutul proaspăt şi primitor.

Capitolul 8

Bernhard nu-i puse însă nici o întrebare, şi nici în următoarele zile, şi continuă să se poarte la fel de atent şi de prietenos cu ea.

Ningea neîntrerupt de câteva zile. Cât de mult îşi doriseră copiii zăpada! Astăzi, şedeau însă cu năsucurile lipite de ochiurile de geam şi oftau, căci băltoaca şi iazul erau acum acoperite cu un strat gros de zăpadă.

- Când vom putea să mergem să patinăm? se tânguiau micuții, necăjiți.

- Va trebui să vă mulțumiți să vă dați cu sania, răspunse Julia.

Si săniuşul este la fel de amuzant. Haideți să ne schimbăm şi să scoatem sania din grajd.

Gabi şi Ralf se înveseliră instantaneu. Iar după câteva urcări şi coborâri de pe deal, uitaseră complet de ghetele cele noi cu patine.

Când se întoarseră apoi cu obrăjorii îmbujorați şi ochişorii plini de voioşie, tati le ieşi în întâmpinare în vestibul.

- A fost frumos! îi strigă Gabi de departe.

- Mergem şi mâine, aşa ne-a promis mătuşa Julia, nu se lăsă Ralf.

Julia râdea, puțin obosită şi întristată fără să-şi dea seama. Bernhard zâmbi.

- Vă fac o altă propunere! Mâine este prima zi din noul an, aşa că scoatem sania cea mare şi mergem la plimbare prin pădure.

Desigur, copiii săriră imediat în sus de bucurie, fericiți şi se agățară de gâtul tatălui. El îi învârti prin aer şi apoi îi aşeză cu grijă pe podea.

- Hei, ce părere ai de propunerea mea? o întrebă el direct pe Julia şi se apropie de ea.

Pe chipul Juliei trecu un val de roşeață.

- Sigur, vin cu plăcere, murmură ea. Apoi îi luă repede pe copii de mânuțe. Vreau să mă duc să-i schimb pe Gabi şi pe Ralf.

- Astăzi e ajunul Anului Nou, Julia! strigă Bernhard după ea. M-am gândit să petrecem amândoi ceva mai festiv ultima zi din an. Mamsell Trinchen pregăteşte ceva deosebit ... Sau propui tu altceva?

Julia închise ochii, copleşită. Credea că ştie de ce o invită Bernhard la o petrecere în doi. Din compasiune pentru ea! Probabil că simțise de mult cât de tare o dezamăgise Hanno. Acum vroia s-o consoleze, el care în mod normal ar fi dorit să fie singur cu gândurile lui, la soția pe care-o pierduse!

Bernhard era un om atât de fin şi plin de tact!

Dacă ar fi ştiut cât de tare se temea Julia de această seară, când toți oamenii erau veseli şi fericiți!

- Nu, nu m-am gândit la nimic special, răspunse ea şi se strădui să-şi stăpânească emoția din glas. Cu paşi grăbiți, urcă împreună cu copiii, să-i schimbe de hainele ude, pline de zăpadă.

Gabi şi Ralf nu-şi făcuseră somnul de după-amiază, apoi se dăduseră cu sania ore în şir, astfel că acum căldura aproape îi doborâse. Julia le pregăti imediat masa de seară.

- Imi pare tare rău, îi spuse lui Bernhard pe care-l întâlni când ducea vasele în care mâncaseră copiii înapoi la bucătărie, copiii sunt deja în pat. Nu pot sărbători cu noi revelionul! Bernhard râse.

- Nici nu m-am gândit să-mi petrec revelionul cu Gabi şi cu Ralf, să-i poftesc la meniul doamnei
Trinchen. Am considerat că noi doi am fost tot timpul ocupați cu tot felul de treburi şi ar fi bine să evităm orice neînțelegere între noi.

Pe seară, Julia stătea în fața dulapului său şi se gândea cu ce ar trebui să se îmbrace. Pentru moment, orice rochie i se potrivea. Ar fi trebuit să-l întrebe pe Bernhard ce cadru a imaginat pentru această seară, acum însă era deja târziu.

In final, se decise pentru o rochie de seară argintie. Era bine lucrată, din stofă de bună calitate, şi avea doar o tăietură adâncă ce-i scotea în evidență gâtul şi foarte puțin din pielea ei catifelată.

După câteva ezitări, decise să-şi pieptene părul altfel ca

de obicei. Avusese cândva coafura aceasta şi atunci i se păruse potrivită.

Doar surâsul amar nu se potrivea cu prezența ei festivă.

înainte de a coborî, se duse până în camera copiilor şi stătu un timp lângă pătuțurile lor.

Julia se gândea la propriul ei copil, a cărui inimioară o va simți în curând alături de inima ei. Sigur, va veni ziua când sosirea lui pe lume îi va produce bucurie. Dar în acest moment nu-şi putea imagina clipa şi nici că venirea lui pe lume i-ar alina durerea. Se ridică şi se decise să coboare.

Bernhard deja o aştepta. Stătea în picioare lângă şemineu, îmbrăcat în smoching. Julia nu bănuise măcar cât de atrăgător putea fi. Ii întrecea pe oricare din bărbații prezentabili pe care îi cunoscuse.

Bernhard îi veni în întâmpinare râzând, şi-i oferi un pahar.

- Am pregătit asta pentru început, spuse el cu căldură. Arăți extraordinar, Julia, observă el galant.

Mâna dreaptă a Juliei, care ținea paharul, tremura uşor. Era bine că exista cineva care s-o laude şi să-i aprecieze prezența!

- Mulțumesc, spuse ea încet.

- Pentru o seară plăcută! Bernhard ridică paharul şi ciocni. Julia aprobă şi gustă apoi din băutură.

- Are un gust foarte bun.

- Mă bucur că ți-am ghicit gustul. Pentru un cocteil, trebuie să fii atent şi să cunoşti bine oamenii pe care vrei să-i serveşti.

- Crezi deci că mă cunoşti? întrebă Julia, aproape şocată.

- Cred că da, răspunse el zâmbind. Băutura ta nu este puțin dulce, puțin amăruie, puțin condimentată şi puțin acidulată în acelaşi timp?

Julia mai luă o înghițitură. Acum, fu însă surprinsă că Bernhard doar o tachinase.

Astăzi, Mamsell Trinchen se autodep'şise. Julia se întrebase unde găsise atât de repede un meniu festiv atât de fabulos. Mai întâi, exista o supă limpede concentrată de carne, apoi crap azuriu cu sos de hrean şi unt topit. Urma muşchiul de căprioară, iar ca desert cremă de vin care se topea în gură.

La început, Juliei nu-i fu deloc foame. Dar nu putu să reziste atâtor delicatese. Bernhard o încuraja din când în când, mereu atent şi cu finețe. El însuşi era un om care mânca întotdeauna cu plăcere.

Julia nici nu observă cât de repede trecuse timpul. Când domnişoara Mamsell Trinchen strânse ultimul rând de farfurii, se apropia ora zece.

Apoi se aşezară în fotolii, în fața şemineului. Bernhard se ridică şi deschise aparatul de radio. Alese un post care

transmitea muzică de dans. Se aşeză din nou.

"Se stăpâneşte din cauza mea!" gândi Julia. "Probabil că inima lui nu este pregătită încă pentru o muzică atât de veselă."

- Pentru viitor, Julia! zise Bernhard şi ridică paharul cu şampanie.

- Pentru viitor, repetă şi ea. Apoi privi fix în lumina flăcărilor. Intr-o secundă, părea că s-a întâmplat ceva în comportarea Juliei. Râsese crispat şi golise conținutul paharului dintr-o înghițitură.

- Julia, vroiam să-mi permiți să-ți spun, printre altele în această seară, că dacă vrei, poți avea aici, la Linteln, căminul tău, pentru tine şi ... pentru copilul tău, pentru totdeauna, spuse Bernhard încet dar cu hotărâre. Juliei îi căzu paharul din mână şi se sparse de podea. Nu se mai putu stăpâni şi lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraji.

- Ia-o pe-a mea, se oferi Bernhard în timp ce ea căuta cu înfrigurare batista în micuța geantă de seară.

- Mulțumesc, şopti ea, mulțumesc mult. Apoi îşi îngropă fața în batista lui Bernhard.

- Acum, ridică-ți capul şi priveşte fără griji spre viitor! Copilul tău va creşte mare şi ... fără tată.

Julia fu de acord. Berhnard ştia într-adevăr să consoleze un om. Era plin de bunătate şi înțelegere.

- Promite-mi că n-ai să te mai uiți înapoi, spuse el deodată. Să regreți ce s-a întâmplat este complet fără sens! Ii strânse mâinile cu putere. Julia se aşeză tremurând încă, dar îl aprobă.

- Ce ... vor spune oamenii? murmură ea într-un târziu. In primul moment, nu era capabilă să se gândească la mulțumirea şi la pacea ei.

- Tu ce crezi, sunt eu un om care ține cont de vorbele altora? Să bârfească şi să vorbească aceia care sunt fără greşeală, cei curați ca lacrima!

Julia îl crezu. Bernhard putea trăi foarte liniştit fără să-i pese de părerea altora. Era un bărbat atât de independent şi conştiincios în tot ce întreprindea, serios şi stăpân pe munca şi pe viața lui ca nici un altul în lume.

Puțin înainte de miezul nopții, se apropiară împreună de fereastră şi priviră afară în noapte, printre fulgii de zăpadă. Aşteptară până când clopotele bisericii din sat începură să bată.

- A venit Anul Nou, Julia. Iți doresc numai bine! Bernhard îi dădu mâna sa puternică şi Julia simți nevoia să se sprijine de el.

- La fel îți doresc şi eu ție, Berhard. Se priviră în tăcere unul pe celălalt şi Julia simți în inima sa un sentiment de profundă recunoştință şi mulțumire.

Prin fereastra deschisă pătrundea acum gerul. Bernhard

o închise din nou după ce dangătul clopotelor se stinse. Juliei i se făcuse frig. Bernhard o cuprinse ocrotitor cu brațul după umeri și o conduse înapoi în fața șemineului.

- Ar fi trebuit să mă gândesc la tine că ești îmbrăcată subțire, își reproș' Bernhard.

Julia medita: "Un An Nou! Un an fără Hanno! Dar fără alte gânduri negre! Un an în care voi fi mamă!" Acest ultim gând încă o speria.
***

In amintirea Juliei acest revelion era cel mai frumos pe care-l trăise până acum. După trecerea miezului nopții, devenise mai liniștită și mai sigură de sine. Se datora și momentelor de cugetare pe care le trăise în camera copiilor, lângă pătuțurile lor. Gândul la viața care apărea în trupul ei, lângă inima ei pierdea din ce în ce mai mult din sentimentul de teamă.

Afară, începuse dezghețul. Picura de la streașină, zăpada devenise neagră și urâtă. Când Julia ieși afară cu copiii, trebuiră să încalțe cu toții cizme de cauciuc, deoarece peste tot era o mare mocirlă.

- Este încă iarnă, de ce nu ninge și nu îngheață? întrebau micuții, privind cu durere în suflet cum zăpada se împuținează pe zi ce trece.

Bernhard se purta față de Julia prietenos și îndatoritor.

Pentru a găsi o ocupație micuților, Julia decise într-o zi

să se joace de-a deghizarea. Işi amintea exact din propria copilărie. Dintr-o perdea veche făcuse cu puțină fantezie un voal de mireasă şi zile în şir se jucase cu el.

Aşa că Julia se urcă în pod. Trinchen îşi amintise că acolo stau depozitate câteva cufere cu lucruri mai vechi.

Julia găsi într-adevăr ceea ce căutase. Intre altele, descoperi mobilă veche, care probabil aparținuse camerei moşierului.

- Hei, ați găsit ceva frumos? o întrebă mai târziu Trinchen. Julia confirmă şi aduse vorba apoi despre mobila pe care o văzuse.

- Ah, da, se află acolo de multă vreme, cred că a fost năpădită de carii. S-a dus o adevărată luptă până când domnul a avut voie s-o scoată din casă.

- Cu cine? întrebă Julia fără un interes deosebit.

- Ei, cu stimata doamnă. Dânsa ținea atât de mult la mobilele vechi. Cred totuşi că făcea acest lucru deoarece era o persoană foarte zgârcită.

Julia îşi atinse fruntea cu mâna; desigur Mamsell Trinchen nu se înțelesese prea bine cu soția lui Bernhard, şi atribuia acum pe nedrept fațete negative caracterului acesteia.

Totuşi, câteva zile mai târziu Marie confirmă involuntar spusele domnişoarei Trinchen. Moşia avea o zi aniversară, iar Julia, la rugămintea lui Bernhard, cumpără

Mariei un serviciu fin de ceşti de cafea. Aceasta vroia să se căsătorească în vară.

Personal de la Julia, Marie primi un jupon foarte drăguţ, care-i plăcu foarte mult.

- Dumneavoastră aţi cumpărat precis şi serviciul de ceşti de cafea. Este atât de frumos! Printr-un porţelan atât de fin poţi chiar să vezi. Am să-l folosesc doar în zilele de sărbătoare, e prea preţios şi e păcat să-l utilizăm zilnic.

Marie era plină de fericire. Apoi spuse o frază care pe Julia o şocă.

- Stimata doamnă precis nu mi-ar fi oferit atât de mult ca dumneavoastră, pentru asta era mult prea econoamă.

- Marie, ar trebui să-ţi fie ruşine să vorbeşti astfel despre morţi, îi spuse Julia aspru.

Marie se înroşi toată.

- Ba nu trebuie să-mi fie, căci ce este drept, aşa trebuie să rămână. Dânsa îi scria mereu pe hârtie lui Trinchen câtă carne are voie să folosească la mâncare şi întotdeauna era mult prea puţină.

Si pentru că vorbise deja cam mult, se întoarse grăbit şi plecă. Julia rămase să reflecteze singură.

Câteva zile mai târziu, făcu o altă descoperire ciudată; Ralf şi Gabi aveau amintiri foarte vagi despre mama lor. Câteva luni din viaţa unui copil erau ani pentru viaţa unui adult!

Apoi se planifică la consult în oraş, la un doctor ginecolog. Bernhard o convinsese că trebuie neapărat să fie văzută de un doctor. Acesta stabili că Julia este complet sănătoasă.

- Capul sus, doamnă Brunken, după toate previziunile, la dumneavoastră totul merge normal.

- Mulțumesc, spuse Julia şi părăsi liniştită cabinetul. Işi făcuse unele griji şi acum era veselă să poată părăsi din nou oraşul.

Acasă o aşteptau îngrijorați Gabi şi Ralf.

- Amândoi se agață de dumneavoastră precum scaieții. Au stat minute în şir să vă aştepte în fața ferestrei, îi povesti Marie.

- Si eu sunt mulțumită să fiu din nou acasă, spuse Julia şi răsuflă profund. Abia mai târziu realiză că numise moşia Linteln "acasă".

In acea după-amiază, Julia se juca alături de copii de-a prințul şi prințesa. Cususe pentru Gabi o rochiță de prințesă cu o trenă lungă, care să târa în spatele copilei. Gabi găsea rochița atât de frumoasă încât aproape nu se mai dezlipea de oglindă.

Micul prinț avea un costum cu pantaloni lungi, o eşarfă din catifea roşie peste mijloc şi o sabie de lemn într-o parte. Ralf se simțea de asemenea foarte mândru.

- Suntem prințul Adalbert şi prințesa Kunigunda, se

recomandară copiii mai târziu tatălui lor, plini de mândrie.

Cum intră, Bernhard se minună de costumele lor. Intră şi el în joc şi trebui să ducă chiar o luptă îndârjită cu prinţul.

Pe seară, Bernhard îi strânse Juliei mâna cu căldură.

- Iţi mulţumesc mult că le faci copilăria atât de fericită, îi spuse el.

Julia se simţi puţin încurcată şi replică sincer:

- Am dorit doar să le dau o ocupaţie.

- Ai reuşit s-o faci în orice caz cu mare artă! Inima ta caldă ţi-arată totdeauna drumul cel drept.

Si pentru că i se păru că a spus poate prea mult, Bernhard se întoarse şi dispăru fără alte cuvinte. In urma lui, Julia se gândea că niciodată nu auzise un compliment atât de frumos.

***

Astăzi, era o vreme foarte urâtă. Burniţa fin şi din cauza aceasta se simţea parcă şi mai frig.

- De ce ploaia asta nu e zăpadă? protestau Gabi şi Ralf. Micuţii îşi doreau din tot sufletul întoarcerea iernii.

Julia se ocupa cu multă atenţie de copii şi în ciuda vremii urâte şi a vântului, se hotărâse să iasă totuşi puţin cu ei, să se plimbe. Işi puseseră toţi trei pantofi mai groşi în picioare, apoi îi luase de mânuţe şi plecaseră.

Afară, după ce ieşiseră din curtea fermei, Julia îşi

aminti că uitase să vorbească cu Mamsell Trinchen despre masa de prânz, aşa cum stabiliseră.

- Aşteptaţi un moment, îi rugă pe copii. Ii era teamă că Gabi şi Ralf, aici afară din curtea fermei, în scurta ei lipsă, se vor murdări.

Julia îşi dorea să se întoarcă repede înapoi. De aceea, nu fu destul de atentă la treptele scării. Le trecuse doar de nenumărate ori, le ştia şi în somn, fără să fie nevoie să le numere.

Astăzi însă erau acoperite de o pojghiţă subţire de gheaţă.

Ploaia măruntă formase imediat o suprafaţă acoperită de polei. Julia vru să se prindă de balustradă, dar fusese prea târziu.

Strigă de durere când alunecă pe treptele de piatră până jos, cu piciorul prins sub ea.

Bernhard ajunse primul lângă ea. Tocmai ieşea din grajdul vacilor şi ultima parte a incidentului se petrecuse aproape sub ochii lui.

Urmară câţiva servitori şi servitoare.

Bernhard îngenunche lângă Julia şi o ajută să se ridice cu multă grijă.

- Scoate repede maşina din garaj! porunci el unui servitor care privea înmărmurit. Un altul mai tânăr fu mai iute de picior şi deschise uşa garajului, un altul se urcă la

volan şi în câteva minute automobilul lui Bernhard fu adus în curte.

Faţa Juliei era albă ca varul. Gemea uşor. Bernhard o aşeză cu grijă pe bancheta din spate a maşinii. Apoi demară cu grijă. Roţile se mişcară cu greu.

- Nu e bine aşa!

O servitoare tânără închise ochii, gândindu-se doar la ce nenorocire s-ar putea întâmpla în momentul următor.

- Domnul o să se oprească în cel mai bun caz într-un copac de pe marginea şoselei, prezise ea înspăimântată.

Bernhard conducea însă încet şi cu mare precauţie, părea că merge pe un patinoar. Din când în când, arunca grijuliu câte o privire pe bancheta din spate. Julia era acum conştientă, dar se strâmba de durere.

Pe fruntea lui Bernhard se iviseră broboane de sudoare. Pur şi simplu nu putea să accelereze, să ajungă mai repede. Era de mirare că ajunsese până aici fără nici un necaz.

In dreapta era deja un automobil aruncat în şanţ. Slavă Domnului, nu păţise şi altceva, şoferul stătea acum în faţa maşinii şi constata pagubele. Din faţă venea un vehicul ca un titirez, rotindu-se şi derapând care ajunse în sfârşit să se oprească pe câmp, în afara drumului.

Bernhard conduse cu o atenţie şi concentrare şi mai mare mai departe. După un timp care i se păru îngrozitor de lung, ajunse cu bine în micul oraş. Aici tocmai fusese un

pichet de grevă în fața fabricii.

Când ajunse în fața spitalului, Bernhard era ud tot de transpirație.

Ceru imediat doi brancardieri cu o targă. Julia fusese scoasă afară, dar nu recunoştea nimic în jurul ei.

Capitolul 9

Când se trezi, Julia se văzu lungită pe un pat alb, într-o cameră străină. Se simțea foarte slăbită şi-i era greu să deschidă ochii. O soră stătea lângă patul ei.

- Unde mă aflu? şopti Julia. Apoi închise din nou ochii. Revăzu fiecare fază a căzăturii şi-şi mişcă din nou cu durere gura.

- Ce s-a întâmplat cu mine? vru să ştie, încercând să-şi mişte picioarele şi bucurându-se că le simte. Apoi ridică brațele, şi ele o ascultară, fără să pară a fi rănite.

- Cel mai bine vă va spune doctorul Schulze. Sora îi zâmbi şi ieşi din cameră.

- Ce este cu mine? insistă Julia să afle de la doctor. întrebarea o chinuia.

- Ați pierdut copilul, doamnă Brunken. Acum sunteți foarte slăbită. Trebuie să vă facem o transfuzie. Dacă reuşim, va trebui să vă mişcați cât mai puțin, măcar deocamdată, spuse doctorul şi se aşeză zâmbind lângă ea, pe marginea patului. In curând, vă veți simți mai bine. Dumneavoastră sunteți atât de tânără şi puternică!

Julia aprobă mecanic. Abia după ce plecă doctorul şi rămase singură, realiză ce spusese acesta.

Acum, ființa micuță care începuse să crească sub inima ei, nu mai exista. Intoarse capul pe pernă într-o parte. Lacrimile începură să-i inunde chipul.

Singura legătură dintre Hanno şi ea fusese distrusă. Oricum, el nu-i mai scrisese, după ce ea trimisese ultima lui scrisoare, sosită după călătoria Juliei, nedeschisă înapoi.

După-amiază, sora cea amabilă îi anunţă o vizită. Sosise Bernhard. Ii adusese un buchet mare de liliac. In acest moment al anului, desigur Bernhard cheltuise pentru el o avere.

- Julia, spuse el plăcut surprins şi-i strânse uşor mâna. Cum te simţi?

Se aşeză cu mare grijă lângă ea, după ce aşeză florile într-un vas.

- Ar trebui să fiu mulţumită, răspunse Julia încet.

- Inţeleg, aprobă el. E dureros să pierzi un copil, Julia, întotdeauna e dureros, o linişti el hotărât.

Julia îl aprobă şi oftă. Bernhard era mereu acelaşi om plin de tact. Nu spusese niciodată cuvinte dure la adresa tatălui copilului, care o înşelase. Nu, aceste vorbe nu-i puteau veni pe buze unui om ca Bernhard.

- Julia, tu eşti însă o fată foarte tânără, n-ai voie să-ţi pierzi curajul şi nici să te uiţi înapoi, spuse el întărind cuvintele cu o strângere caldă a mâinii.

Julia îl aprobă din nou. Era aşa de bine când Bernhard era lângă ea! Apropierea lui îi dădea o încredere minunată.

Sora apăru din nou, mult prea repede.

- Domnule Neuendorf, cele cinci minute au trecut, îi

aminti ea.

Bernhard se ridică imediat.

- Trebuie să plec, din păcate, spuse el cu părere de rău. Am să revin, însă. Până la revederea următoare, să mai prinzi puteri.

Ii strânse din nou mâna şi plecă. După ce uşa se închise în urma lui, Julia avu sentimentul unei singurătăţi fără margini.

In ziua următoare, Bernhard veni din nou pregătit. De această dată îi aduse Juliei o imensă cutie de bomboane şi câteva reviste.

Julia întrebă de copii.

- Sunt bine. Este de mirare, dar încă n-au făcut nici o prostie. Influenţa ta benefică îşi face încă efectul.

Două zile mai târziu, Bernhard veni din nou. Julia se simţea deja mult mai bine. Bernhard avu permisiunea să stea zece minute în vizită.

- Trebuie să-ţi transmit salutări de la toţi. Fiecare a luat parte la necazul tău. Le-am povestit ceva despre faptul că te-ai rănit. Dacă eşti de acord, putem păstra această versiune.

- Mulţumesc, şopti Julia.

Julia împlinise deja zece zile de şedere în spital, când se trezi cu vizita domnişoarei Mamsell Trinchen. Aceasta adusese cu ea un coş mare cu mânere din care scoase pe

măsuța Juliei o jumătate de şuncă şi cârnați afumați. Pacienta cea tânără fu mişcată.

- Nu flămânzesc aici, râse Julia. Dar domnişoara Trinchen n-o crezu.

- Atunci ați arăta cu mult mai bine, dumneavoastră trebuie să vă refaceți repede. Trinchen îi transmise din nou salutări de la toți ai casei. Ne lipsiți foarte mult, spuse ea. Desigur, cel mai mult copiilor, dar cred că domnul se va bucura când vă veți întoarce acasă.

Obrajii Juliei se împurpurară de bucuria care o cuprinse. Işi dorea într-adevăr să fi lipsit nu doar copiilor, ci şi lui Bernhard. Trinchen avea dreptate.

După paisprezece zile, primi permisiunea să plece acasă.

- Luați-le toate cu încetinitorul, doamnă Brunken, o atenționă doctorul la despărțire.

- Dar, sunt ... sunt într-adevăr complet sănătoasă? vru să ştie Julia, oarecum cu teamă.

- Sunteți încă slăbită, dar sănătoasă, răspunse doctorul, liniştind-o. In urma consultului efectuat, n-ați rămas cu nici o problemă după căzătură. Puteți fi mamă oricând veți dori.

Abia acasă află Julia ce spusese Bernhard despre accidentul ei, când îi văzuse chipul palid în camera de spital.

- Bernhard, trebuie să-ți mulțumesc încă o dată pentru tot, îi spuse Julia încet.

- Linişteşte-te, orice altă poveste va fi de mult uitată, spuse el şi-i zâmbi sincer.

Julia se simțea acum ca un om revenit la viață. Se bucura din suflet pentru orice lucru frumos, chiar fără importanță.

Un vițeluş nou născut o impresionă la fel de mult ca şi primul şofran înflorit de pe peluză.

Gabi şi Ralf erau cele mai bune exemple şi-i dădeau mereu motive de mulțumire. Acum putea să-i lase câteodată să se joace singuri, fără să se teamă că vor face imediat o prostie.

Raporturile Juliei cu Bernhard rămăseseră la fel de călduroase şi camaradereşti.

Cum s-a întâmplat nu ştia nici ea, dar într-o seară, când şedeau la un pahar de vin împreună, Julia tocmai îi arăta calculul cheltuielilor casei.

- Am cheltuit prea mult? întrebase ea puțin temătoare, deoarece Bernhard se oprise o clipă cu privirea asupra cifrelor.

- Nu, deloc, spuse el evaluând.

- Ilse, era ... probabil mai econoamă ca mine, oftă Julia.

Bernhard o privi scurt.

- Ilse era adesea chiar prea econoamă, spuse el cu

hotărâre.

Julia fu şocată de vehemenţa cu care răspunsese Bernhard.

- Ilse a fost întotdeauna o soţie bună, Julia, şi nu mă pot plânge de asta, căci n-ar fi drept din partea mea, dar ...

Se întrerupse şi rămase tăcut. Observă însă că Julia îl privea încurcată. Făcu câţiva paşi încolo şi încoace şi se opri în faţa ei, în picioare.

- Nu văd nici un motiv pentru care aş face un secret din căsătoria mea. După toate indiciile mele ai încercat să potriveşti unele lucruri între ele, care însă nu corespund adevărului. Si Bernhard se aşeză din nou. Ilse şi cu mine am avut o căsătorie frumoasă împreună şi desigur aşa ar fi rămas. Insă a fost o relaţie fără suişuri şi coborîşuri. Continuă să vorbească privind afară, pe fereastră. Dragostea mea cea mare n-a fost ... Ilse, continuă el încet. Pe acea fată am iubit-o înflăcărat. Dar această dragoste s-a stins ca majoritatea iubirilor din tinereţe; a fost sortită să moară.

Nu m-am putut decide să-mi părăsesc ţara, nici ea nu dorea s-o părăsească pe-a ei.

Scutură din umeri şi râse strâmb.

Julia asculta încordată şi aştepta, iar el părea că nu observă ce simte şi gândeşte ea. Işi aminti dedicaţia cărţii despre Australia. Fata se numea probabil Grace.

- Apoi m-am însurat cu Ilse. Era o fată harnică şi

inteligentă, putea conduce foarte bine o gospodărie şi era raţională. Ştia cum stau lucrurile şi ... ne-am simţit fericiţi, încheie el.

Julia tăcea. Ce ar fi putut comenta despre toate astea?

- Acum însă, Bernhard ridică paharul şi închină spre ea.

In acest moment, Julia ştiu ce i se păruse că simte faţă de Bernhard. Il iubea, îl iubea altfel decât pe Hanno. Cu cât se gândea mai mult, îşi dădea seama ce copilă neajutorată fusese, cât de oarbă fusese şi cum se lăsase manipulată, cum nu putuse să realizeze toate acestea la timpul potrivit.

Ea care nu trăise nici un flirt şi nici o idilă la vârsta pubertăţii în şcoală, fusese aruncată direct în vâltoarea vieţii. Fusese la fel de oarbă ca majoritatea fetelor la primul lor pas în lume. Hanno se impusese în faţa ei, atrăgându-o prin atenţia măgulitoare pe care i-o acordase.

Acum însă, ştia că n-ar fi fost niciodată fericită alături de el. Invăţase să se cunoască pe ea însăşi. Işi dăduse seama că ea, Julia, era un om care dorea şi aştepta alte calităţi de la un bărbat, decât ceea ce i-ar fi putut oferi Hanno.

Bernhard venea tot timpul în faţa ei ca o completare a eului, a dorinţelor proprii. Adesea, se întâmplase ca el să spună tocmai ceea ce ea gândise. Recunoaşterea acestor sentimente o intimidaseră pe Julia, încât paharul ridicat îi tremura în mână.

- Arăți ca o persoană vulnerabilă. Ți s-a întâmplat ceva? o întrebă Bernhard, îngrijorat.

Julia zâmbi trist.

- Sunt aşa obosită, motivă ea.

- Hei, atunci repede în pat! Nu vreau să te rețin mai mult decât este necesar.

Işi urară "Noapte bună!", apoi Julia se grăbi spre camera ei. Până să adoarmă însă, rămase încă mult timp pe gânduri.

Luna se ivise la fereastră. Ii scălda chipul în lumină, dar astă-seară mângâierea ei nu mai reuşea s-o consoleze. Se gândea încă la tot ce i se întâmplase, cum va trăi în continuare cu acest sentiment din ce în ce mai puternic față de Bernhard, fără să se trădeze.

In scurt timp, se instală în toată splendoarea ei primăvara. Nimeni nu s-a bucurat mai mult ca Julia. Bernhard era acum foarte ocupat. Se vedeau în mod inevitabil foarte puțin timp.

Uneori, Julia îl vedea dimineața foarte devreme gata urcat în şa sau seara, foarte târziu, ducându-şi calul la grajd. Mereu o uimea, căci era un călăreț desăvârşit. Odată, Julia ieşise cu copiii la plimbare, când îl zărise de departe. Era aplecat peste uluci, iar în imediata lui apropiere se afla o groapă adâncă şi pe cât se părea destul de periculoasă.

Julia scosese un mic strigăt de spaimă şi închisese ochii.

Bernhard însă nici nu observase pericolul în care se aflase.

- Tati! strigară Gabi şi Ralf.

El râse şi le făcu semn cu mâna.

După ce se întoarseră de la plimbare, Julia află că Mamsell Trinchen suferise un mic accident. Aceasta avea o arsură destul de serioasă pe brațul drept. La moşie era necesar imediat un ajutor la bucătărie.

Aşa că Julia se oferi. Cu cât mai multă muncă, cu atât mai bine, va fi şi mai ocupată şi-l va întâlni şi mai rar pe Bernhard.

Rusaliile erau aproape. Pe câmp se auzea zgomot de tractoare. Se cosea iarba.

Intr-o zi, Julia îşi depăşi resentimentele, se aşeză şi-i scrise o lungă scrisoare mătuşii Wilma. Nu ocoli şi nu înfrumuseță nimic.

Se gândise şi decisese că unchiul şi mătuşa trebuia să afle adevărul.

Nu calculase că rândurile sale vor aduce dovezi de încălcare a regulilor morale pentru bătrânii seniori. Dar fiecare om trebuia să-şi asume faptele şi să-şi recunoască vina. Aşa simțise şi aşa procedase. Lipi scrisoarea, o timbră şi parcă se simți mai uşurată.

Trinchen revenise între timp la bucătărie. Atât de multe gemuri, marmelade şi jeleuri n-ar fi prididit să facă Julia fără ajutor.

- Domnul pare a fi puţin schimbat, nu credeţi? întrebă şefa bucătăriei în timp ce amesteca de zor într-o marmeladă.

- Nu găsesc, murmură Julia cu o voce voit aspră.

- Ba da, îl cunosc de când era puşti. Mi se pare cumva tensionat, de parcă ar aştepta ceva, îşi spuse sincer părerea Trinchen.

- Are multe de făcut, răspunse Julia neinspirat.

Ce ar putea oare să aştepte? se întrebă însă în sinea ei. Nu, trebuie c-a observat că am pentru el sentimente care nu pot fi permise şi de aceea se închide în el.

Ah, cât de mult îşi dorea Julia să se poată întoarce la perioada în care-l putea privi deschis în ochi, ca pe un adevărat prieten.

Dragostea pentru el o măcina încetul cu încetul şi complicase lucrurile inutil.

Apoi veni o zi pe care Julia n-o va putea uita niciodată. Primi o telegramă telefonată de la oficiul poştal pe numele lui Bernhard.

- Aveţi la îndemână un creion? întrebase funcţionarul poştal, cu un aer foarte important. Vi-l citesc repede, a fost comandat pentru mâine, dar s-ar putea ca atunci să fie prea târziu.

- Sunt pregătită, răspunse Julia.

- "Sosesc Joi, la ora paisprezece, Grace", dictă

oficiantul. Ați notat tot? verifică acesta încă o dată.

- Da, abia putu să răspundă Julia, încât nici singură nu-şi recunoscu vocea.

Marea iubire a lui Bernhard venea să-l viziteze. Desigur, în tot acest timp a fost în legătură cu ea. Trinchen avusese dreptate.

Era tensionat pentru că o aştepta pe Grace.

Julia nu putea face nimic. Işi acoperi faţa cu mâinile şi plânse fierbinte. Nici nu observase că Gabi şi Ralf erau de faţă.

- Nu mai fi aşa tristă! începu şi Gabi să plângă de dragul ei.

- Noi suntem aici cu tine şi suntem foarte cuminţi, o asigură şi Ralf.

- Eu sunt de vină, se acuză Julia, hotărâtă şi din toată inima.

Apoi se aplecă spre micuţi şi-i cuprinse cu braţele sale fragile.

Un sentiment cald de dăruire îi umplu sufletul de speranţă.

Vom vedea, îşi limpezi ea gândurile.

Va sosi Grace şi odată cu venirea ei, Bernhard va primi răspuns la toate întrebările.

"Acum sunt pregătită să-mi părăsesc locul natal pentru tine", spunea parcă telegrama printre rânduri.

Bernhard se va căsători cu Grace!

Doar era liber, liber pentru dragostea lui cea mare. Si astfel va fi infirmată teza conform căreia marea dragoste aduce doar rar fericirea. Bernhard şi Grace făcuseră doar un ocol.

Julia nu ştia căror gânduri trebuie să le dea curs: să se despartă pentru totdeauna de Ralf şi de Gabi sau să se despartă doar de Bernhard.

Transcrierea convorbirii cu oficiantul poştal o lăsase pe masa de scris a lui Bernhard, în speranța că o va găsi singur. Nu se simțea în stare să-i spună personal.

La masa de seară însă, aduse el vorba despre telegramă.

- Ai primi azi o telegramă pentru mine, nu-i aşa? o întrebă el prietenos.

Julia aprobă. I se oprise un mare nod în gât şi se temea că va izbucni din moment în moment în lacrimi.

- Te rog să fii bună şi să ai grijă să se pregătească o cameră de oaspeți pentru o ... scumpă cunoştință de-a mea.

- Da, răspunse Julia în grabă. Care din ele?

Bernhard se gândi un timp.

- Pe cât posibil, mai îndepărtată de copii.

In caz că Gabi sau Ralf ar face gălăgie sau ar plânge, nu este nevoie ca musafira mea să suporte toate acestea.

- Desigur, murmură Julia. Bernhard dorea deci ca ambii copii să-i fie prezentați într-o lumină favorabilă.

Voia să asigure toate menajamentele față de femeia pe care o iubea.

In mod clar, s-a informat asupra trenului cu care sosea Grace.

Capitolul 10

In dimineața următoare, Julia îl văzu pe Bernhard îmbrăcat într-un costum elegant, trecând prin curte. De obicei se îmbrăca în costumul de călărie. Iar vara îl părăsea şi pe acesta şi rămânea adesea doar în cămaşă.

Julia îşi strânse buzele de durere când îl văzu urcând apoi în trăsură. Copiii veneau din grădină.

- Tati, ia-ne cu tine! îi strigă Gabi. Pentru o plimbare cu trăsura, Gabi era oricând gata.

Ce răspunse Bernhard, Julia nu mai auzi. Il văzu doar că-i mângâie pe căpşoare.

Apoi plecă scurt şi amândoi micuții priviră trişti în urma lui.

- Tati n-a vrut să ne ia cu el, se plânseră ei.

- Astăzi doar, se corectă Ralf, mândru de adevărul descoperit.

- Ei, atunci veți merge cu el altă dată, încheie Julia discuția. Insă îşi simțea inima grea.

Scurt timp după aceea, sosi bătrânul poştaş. Aducea cu el un mare număr de scrisori. Printre altele, spre marea surpriză a Juliei, o scrisoare de la mătuşa Wilma.

Julia nu-şi închipuise că va mai auzi vreodată ceva despre unchiul şi despre mătuşa ei. Se trase un pas înapoi, deschise în grabă plicul şi citi:

"Dragă Julia,

Ne-a trebuit mult timp, unchiului tău şi mie, pentru a ne reveni după cele scrise de tine. A fost desigur un şoc pentru noi, deoarece am crezut că te-am apărat de toate cele rele.

Suntem bineînțeles bucuroşi că ai rămas un om corect în cele mai importante lucruri. Asta n-am fi putut să-ți iertăm.

Am vorbit atât de des despre tine în ultimele luni şi am ajuns la concluzia că poate toate s-au întâmplat astfel şi din vina noastră.

Roata timpului va arăta dacă noi bătrânii am avut dreptate sau nu!

Ar fi fost desigur mai bine dacă ai fi avut încredere în noi. Acum este însă prea târziu să mai discutăm despre cele trecute.

Ai trăit multe între timp, copilă dragă, iar peste noi deziluziile n-au trecut fără urmări. Ne-am bucura dacă ai vrea să ne faci măcar o vizită.

A ta mătuşă, Wilma."

Julia reciti de mai multe ori rândurile pline de cumpătare, pentru a încerca să pătrundă dincolo de observarea lor superficială. Se simți şocată şi în acelaşi timp bucuroasă.

Desigur, mătuşa Wilma dusese lupte complicate cu soțul ei, generalul, până reuşise să-l convingă să trimită

cele câteva rânduri.

- Scumpă mătuşă Wilma, dragă unchiule Anton! şopti Julia pentru sine. Câteva lacrimi de duioşie udară scrisoarea.

In acest moment, trăsura tocmai intra în curte. Julia vârî grăbită scrisoarea în buzunarul rochiei de casă. Se grăbi spre fereastră şi văzu cum Bernhard îi întinsese mâna galant unei doamne tinere şi elegante şi o ajuta să coboare din trăsură.

Ceea ce vedea Julia de aici n-o făcu însă să-şi recapete curajul. Tânăra doamnă părea a fi extraordinar de atrăgătoare. Purta o rochie de vară cu flori mari, pantofi albi cu toc înalt, iar părul negru, uşor ondulat, îi flutura în vânt.

Julia nu dorise să se îmbrace cu nici una din rochițele ei simple de vară pe care şi le făcuse singură.

In comparație cu frumoasa australiancă, apărea ştearsă şi casnică.

Totuşi, se grăbi să iasă în întâmpinarea lui Bernhard şi a oaspetelui său.

- Dânsa este o scumpă şi îndepărtată rudă, doamna Brunken, o prezentă Bernhard.

- Dragă Julia, mă bucur să ți-o prezint pe doamna Fielding. Ne cunoaştem din timpul şederii mele în Australia.

- Mă bucur să vă cunosc, confirmă Grace Fielding.

- Vorbeşti bine germana, se miră Bernhard, surprins în mod plăcut.

Grace râse ştrengăreşte.

- O, da, doar iubesc Germania şi-i făcu cu ochiul lui Bernhard.

Julia rămase complet distrusă. Amândoi erau atât de deschişi, într-o relație unică.

Poate Bernhard îşi anunța chiar azi logodna cu minunata femeie.

- Vreți să vă refaceți puțin sau pot spune să vă servească o gustare? întrebă Julia. Se străduia să se poarte distant, pentru a nu-şi trăda sentimentele.

- N-am nimic împotriva unui duş rece, râse din nou Grace.

- De unde ai tras concluzia că la noi în Germania duşul trebuie să fie rece?

- Astăzi este o zi deosebit de caldă, dragul meu. Atât mai auzi Julia din discuția lor. Apoi, Bernhard şi oaspetele său urcară la etaj.

Julia crezu că Bernhard va rămâne să țină companie oaspetelui său. Sigur că aveau multe de povestit.

Probabil se înşelase, căci Grace apăru după un timp singură.

Imbrăcase acum o rochie elegantă, croită tip sport, din

mătase naturală.

- Unde este Bernhard? întrebă ea mirată.

- Cred că este în curte, răspunse Julia prin fereastra deschisă.

- Vin imediat. Si Bernhard se grăbi să-i vină în întâmpinare. Atât de tânăr şi atât de entuziast, Julia nu-l văzuse niciodată. Urcase câte două trepte şi ajunsese într-o clipă.

- Nu vrei să mănânci cu noi? o întrebă el mirat pe Julia, când observă că la masă sunt doar două tacâmuri.

- Scuză-mă, trebuie să mă ocup de copii. După acest mic dialog, Julia se retrase imediat.

- Julia este o fată extraordinar de vrednică, îl mai auzi ea pe Bernhard spunându-i oaspetelui.

Da, râse amar Julia. In acest fel, Bernhard evita să stârnească curiozitatea doamnei Grace în ceea ce ar fi privit-o pe Julia.

Atunci, poate ar fi observat că Bernhard o privea totuşi cu alţi ochi, că vedea în ea o femeie şi poate nutrea pentru ea mai mult decât nişte sentimente de camaraderie.

Din nou, Juliei îi trebui mult curaj să-şi stăpânească lacrimile. Acum, căutându-i pe copii, îşi imagina cum Bernhard îi ţinea mâna gingaşă şi o privea în ochi pe Grace. Imediat după aceea îi văzu pe Grace şi pe Bernhard călărind. Tânăra doamnă stătea sigură pe sine în şa. Părul ei

negru flutura în vântul de vară.

- Mătuşa cea străină mai este aici? vru să ştie Gabi.

- Da, iubito.

- De ce? Ce vrea de la noi?

- Il vizitează pe tata, răspunse Julia cu un ton apăsat.

Gabi îşi scutură căpşorul creț.

- Trebuie să plece, singuri ne este mai bine, nu?

- Haide, trebuie să ne pregătim de masă, spuse Julia în grabă. Apoi luă copiii de mânuțe şi dispăru.

In camera sa, Julia îşi scoase rochia cea mai frumoasă, pe care o păstra pentru ocazii deosebite. Stia că îi stă bine. Simțise în sufletul ei şi spera în mod conştient că dacă va arăta mai bine, ar putea fi în avantajul ei.

- De ce te-ai făcut aşa de frumoasă? întrebă Ralf când o întâlni pe Julia pe culoar.

Acum, întrebarea copilului o puse în încurcătură.

- Ei, doar aşa, şopti ea.

Avem un musafir la Linteln, în onoarea lui trebuie să fie totul frumos.

- Tu sigur eşti, o asigură Ralf serios.

Julia îl strânse pe micuț cu drag şi-i mângâie buclele blonde. Cât de toantă putuse să fie! Cuvintele lui Gabi o treziseră la realitate.

In timp ce cobora treptele împreună cu copilaşii, se întreba dacă Bernhard va anunța acum cununia lui cu

Grace Fielding.

Poate că ar putea să exercite oarecare influență, fără să-şi trădeze disperarea.

Waldi îi sări în întâmpinare.

- Waldi, pungaşule mic ... Julia se ocupă destul de mult cu câinele înainte de a-l da la o parte din drum.

Intrară toți trei în sufragerie. Bernhard stătea în picioare în spatele scaunului său.

- Imi pare că azi nu-ți este deloc foame, spuse el.

- Scuzați-mă ... am hotărât să mă schimb repede.

- Hm ... am băgat de seamă, mustăci Bernhard şi Julia simți cum i se înroşesc obrajii.

Arăți extraordinar de drăguță în rochița asta, mai spuse el.

Julia simți cum bătăile inimii i se urcă în gât, apoi încercă să-şi spună că nu trebuie să acorde o semnificație atât de mare atenției şi complimentului lui Bernhard. Amabilitatea lui Bernhard era un lucru înnăscut.

- Dar n-am ajuns totuşi prea târziu, nici doamna Fielding nu este prezentă, îndrăzni Julia.

- Dânsa nu mai este aici. A plecat puțin înainte de a ajunge voi, explică Bernhard.

Julia deveni instantaneu bucuroasă, acum putea să se aşeze.

Incă îi tremurau genunchii, iar gândurile i se

învălmăşeau în cap.

De ce Bernhard era atât de mulțumit, dacă Grace tocmai trebuise să plece?

Işi formulă singură imediat o explicație: "Sigur se va întoarce. Probabil bagajele ei sunt încă sus în cameră. Poate dorise să se întâlnească cu vreo cunoştință."

Masa decurse oarecum în armonie. Copiii şedeau ca de obicei lângă Julia. Ea îşi făcuse tot timpul de lucru cu ei ca să nu trebuiască să se concentreze asupra lui Bernhard.

- Copiii trebuie să meargă la culcare, spuse ea imediat după ce aceştia terminară de mâncat şi se ridică în grabă, căci nu putea rămâne în apropierea lui Bernhard.

- Vin şi eu, spuse el scurt.

Julia încremeni locului, dar Bernhard se prefăcu a nu fi observat nimic. Rămase lângă ea până schimbă hainele copiilor, îi spălă, îi aşeză în pătuțuri şi-i înveli. Apoi aşteptă ca în fiecare seară, alături de ea, să le cânte până adorm.

In tot acest timp, Julia se simți neajutorată şi nesigură.

- Noapte bună, scumpilor, spuse ea.

Ii sărută pe frunte, mai întâi pe Gabi şi apoi pe Ralf.

In acest moment, se simți deodată eliberată de presiunea grea pe care i-o adusese sosirea doamnei Grace Fielding.

Bernhard ură şi el copiilor "Noapte bună!". Apoi părăsi împreună cu Julia camera copiilor. Micuții erau aproape

adormiți.

- Seara asta este aşa de frumoasă, nu vrei să mai rămânem puțin pe terasă? îi propuse Bernhard Juliei, prietenos ca de obicei.

Julia ar fi preferat să renunțe, dar pe moment nu găsea nici un motiv plauzibil. Aşa că acceptă fără prea mare bucurie.

- Am poftă de o sticlă rece de şampanie, îi spuse Bernhard, apoi coborî repede în pivniță şi se întoarse într-o clipă cu o frapieră şi o şampanie din cele mai bune sortimente.

Turnă în pahare şi o servi pe Julia.

- Trebuie mai întâi să-ți mulțumesc din suflet din partea lui Grace. I-ai plăcut foarte mult, menționă Bernhard.

- Oh, mulțumesc, murmură Julia abia auzit. Se simțea destul de jenată să discute tocmai cu Bernhard despre ea. î

Dânsa este ... minunată şi ... Apoi se pierdu şi rămase fără ajutor.

Bernhard râse prietenos.

- Păcat că n-ai putut să-i spui asta direct.

A luat-o de aici şoferul viitoarei sale soacre şi avea o teamă cumplită că bătrânei doamne nu-i va fi pe plac.

- Cui nu-i va fi pe plac? întrebă Julia. Crezu că n-auzise bine.

Bernhard îi repetă cuvintele.

Julia nu-şi dădu seama că deodată îi revenise strălucirea. Privirea ei revenise la viață şi părea că radiază.

- Credeam că ... va fi mireasa ta, îngăimă ea în şoaptă.

- Mireasa mea? întrebă Bernhard, uimit. Ah, Julia, timpul când s-ar fi putut întâmpla aşa ceva a rămas mult în urma noastră. Pe atunci, ea era doar un copil, iar eu un tânăr neştiutor. Intre timp amândoi am evoluat, dar în direcții diferite. Doar ştii că prima mare dragoste nu duce de regulă la căsătorie! Bernhard se înclină uşor înainte.

Inima Juliei bătea atât de tare în piept, încât se temea c-o va auzi şi Bernhard. De ce o privea oare atât de ciudat?

- Chiar nu ştii cum trebuie să arate viitoarea mea soție? o întrebă el apăsat şi intim.

Sângele îi năvălise Juliei în urechi.

Vedea doar mâna lui Bernhard care se ridicase uşor de pe masă şi simțea ochii şi buzele lui surâzându-i din toată inima.

Nu-i putea răspunde în aceste clipe. Bernhard însă o înțelesese, ca totdeauna.

- Julia, sunt atât de bucuros că Grace s-a abătut din drum, înainte de a ajunge la soacra ei. Logodnicul ei este încă în Australia, la ferma tatălui lui Grace. Va sosi şi el, cu avionul. Vor să se căsătorească aici în Germania. Logodnicul lui Grace este al treilea fiu al vechii familii

Adel.

Familia lui nu s-a opus ca el să rămână definitiv în Australia. Acolo va fi fericit, căci aici are doar o brazdă de pământ sub picioare.

Privirea Juliei rămăsese agățată ca vrăjită de gura lui Bernhard. Cât de simpatică îi devenise deodată Grace. Si-ar fi dorit doar să fi ştiut dinainte ceea ce-i spusese el acum. Cu siguranță i-ar fi înțeles altfel luxul.

- Pot să înțeleg că te-ai bucurat mult de vizita ei, murmură Julia.

- Si ce-i cu asta? Oricine se bucură să-şi revadă un bun prieten, după atâția ani.

Inainte de toate, acum ştiu ceea ce ieri doar presupuneam.

- Ce? îl privi întrebătoare Julia.

- Că ai ieşit biruitoare din această întâmplare şi că poate totuşi ... ai un cât de mic sentiment față de mine. Pentru asta trebuie să-i mulțumesc din suflet lui Grace.

Inainte ca Julia să-şi poată reveni din surprindere, Bernhard se apropie de ea şi o sărută.

Julia simți ce însemna primul sărut adevărat din viața ei. Tot ceea ce fusese până acum n-avea nici o valoare.

Bernhard! cânta inima ei. Bernhard!

- Acum ştii cum trebuie să arate soția mea ideală? întrebă el serios.

Aşa ca tine.

Dumnezeu mi-e martor, n-am crezut niciodată că pot exista femei ca tine!

- Simt că vom fi foarte fericiți împreună, spuse ea şi-şi rezemă cu dragoste capul pe pieptul lui puternic.

In grădină cânta o privighetoare. Julia credea în el, acest dulce cântec era de bun augur viitorului ei alături de Bernhard ...

Sfârşit